

GRATIS

LIMBUS
land

Baskerville
Hall
IS TERUG!

DE WERKPLEK VAN

Marieke
Nelissen

interview
met...

Kelly van
Kempen

STICH

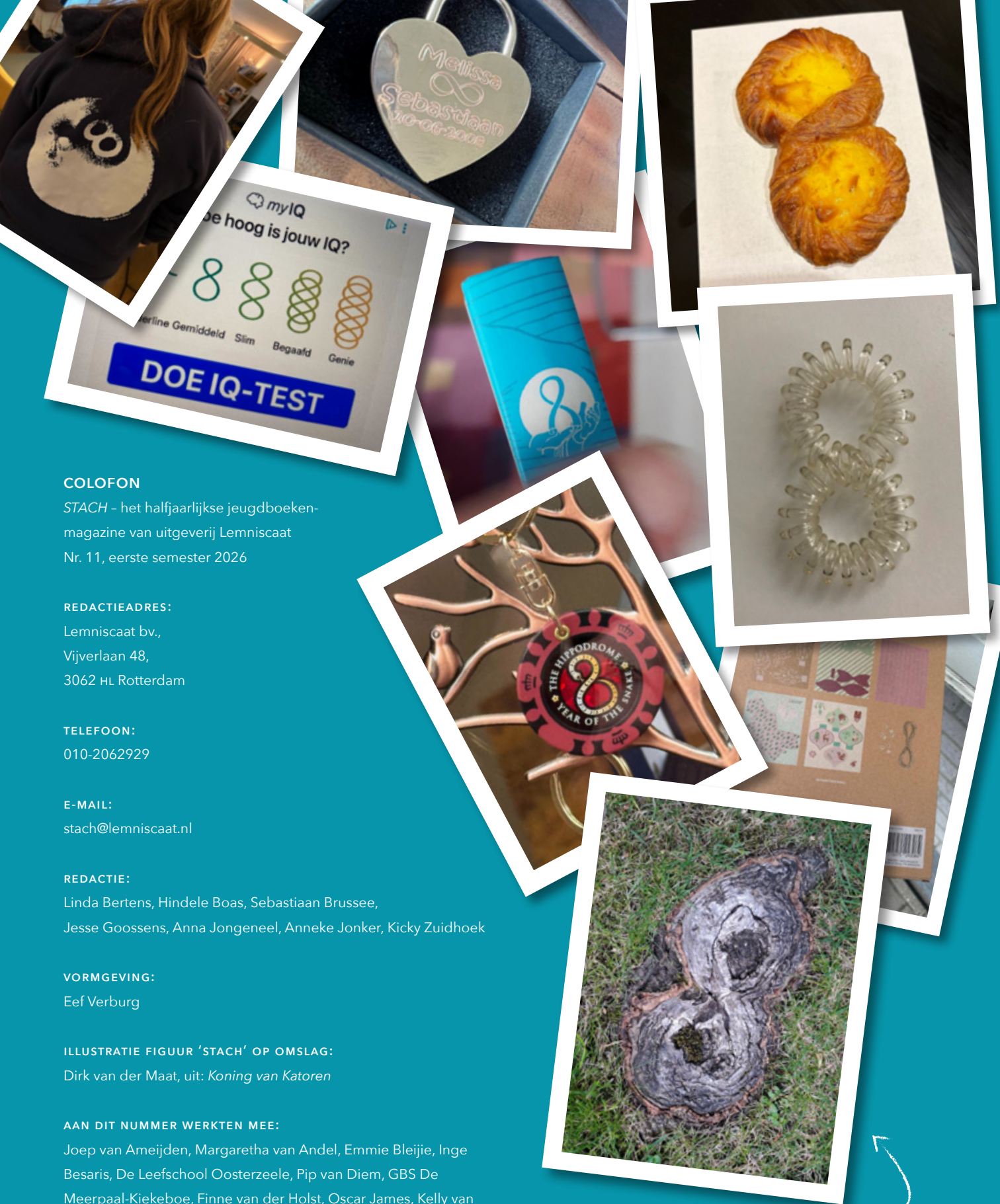
Geheimen
& GROENE
MAGIE

#11

Winnend
GROTE
WINACTIE

teken-
tips
van
Marijke
ten Cate

8

COLOFON

STACH - het halfjaarlijkse jeugdboeken-
magazine van uitgeverij Lemniscaat
Nr. 11, eerste semester 2026

REDACTIEADRES:

Lemniscaat bv.,
Vijverlaan 48,
3062 HL Rotterdam

TELEFOON:

010-2062929

E-MAIL:

stach@lemniscaat.nl

REDACTIE:

Linda Bertens, Hindele Boas, Sebastiaan Brussee,
Jesse Goossens, Anna Jongeneel, Anneke Jonker, Kicky Zuidhoek

VORMGEVING:

Eef Verburg

ILLUSTRATIE FIGUUR 'STACH' OP OMSLAG:

Dirk van der Maat, uit: *Koning van Katoren*

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

Joep van Ameijden, Margaretha van Andel, Emmie Bleijie, Inge
Besaris, De Leefschool Oosterzeele, Pip van Diem, GBS De
Meerpaal-Kiekeboe, Finne van der Holst, Oscar James, Kelly van
Kempen, Marco Kunst, Marieke Nelissen, Meander - vrije school
voor basisonderwijs, Diederik van Moorselaar, OBS Het Avontuur,
Barbora Ochodnicka, Jutta Paarlberg, Anouk Rus, Lauren den Uijl

WWW.LEMNISCAAT.NL

Hoi!

Wat zijn er toch veel mooie boeken op de wereld, hè! En wat zijn er ook ontzettend veel leuke mensen die van boeken houden. Van scholen die laten zien hoe dol ze zijn op boeken tot juniorredacteurs, van de kinderen die voor *STACH* recensies schrijven tot medewerkers op de uitgeverij, van schrijvers tot illustratoren, en wie vergeten we nog... Elk nummer van ons magazine is een feestje om samen te maken. En hopelijk is het net zo'n feest voor jou om het te lezen! Er zijn weer een heleboel nieuwe boeken om te ontdekken. Welk verhaal lijkt jou het leukst?

Wil jij als eerste het nieuwe boek van jouw favoriete schrijver of illustrator lezen en die interviewen? Of een boek ontvangen om er een recensie over te schrijven? Mail ons dan op stach@lemniscaat.nl!

Veel leesplezier!

4	Winnaars van de Grote Winactie!	38	<i>Alles wat je weet over vogels is... FOUT!</i>
6	Emmie, Finne en Jutta interviewen Kelly van Kempen	40	Quiz
8	<i>Hotel Zweefkees</i>	42	<i>De wolken van Otis</i>
10	Volg de weg van Hotel Zweefkees!	44	Tekentips van... Marijke ten Cate
12	De illustratieplek van... Marieke Nelissen	46	Ken je klassiekers: Kinderen van Moeder Aarde
14	<i>Aouda en Passepartout</i>	48	Recensies van kinderen
16	Recensies van kinderen	50	<i>Vijftig seconden</i>
18	<i>Natuur. Zo zit het</i>	52	Recepten: De tovenaarsgids voor magische experimenten
20	<i>Tims stille schreeuw</i>	54	<i>Limbusland</i>
22	Werken bij de uitgeverij...	55	Geef een boek cadeau!
24	<i>Het onwaarschijnlijke verhaal van Baskerville Hall. De leugenvallei</i>	57	Boekzoeker
26	<i>De betweter</i>	58	Het winnende vervolgverhaal
28	<i>De lotus en de waringinboom</i>	60	Prijsvraag: maak het verhaal af van... Inge Besaris
30	<i>Nora's ark</i>	61	Woordzoeker
32	Uithaalposter	62	<i>Camping Beppe</i>
34	<i>Het Wilde Woud vol groene magie</i>		
36	<i>De geheimen van Sterrenstad</i>		

Lemniscaat zie je overal!

Heb jij ook een Lemniscaat gezien?
Stuur je foto dan naar stach@lemniscaat.nl en wie weet
zie je jouw Lemniscaat in de volgende editie!

Winnaars van de Grote Winactie

Wie iets te vieren heeft, trakteert! In het vorige nummer van *STACH* kon je met je klas een prijs winnen: een boekenpakket met **tien spiksplinter-nieuwe, frisse, ruik-eraan-en-je-bent-verliefd-boeken**. Wat moest je doen? Met je klas een originele, grappige, gekke boekenfoto maken!

EN DE WINNAAR IS...

De leerlingen van juf Tine van de **Widar Vrijeschool in Groningen** kwamen met dit fantastische idee om hun enthousiasme uit te beelden. Om zoveel leesliefde kunnen we niet heen: zij zijn de winnaars van het grote boekenpakket!

Waar we niet op gerekend hadden, is dat er zoveel geweldige klassen zijn die zoveel fantastische foto's maken. Tja... Wat doe je dan? Nou, simpel! We delen gewoon nog een paar mooie prijzen uit! De kinderen van **De Leefschool Oosterzele in Oosterzele, OBS Het Avontuur in Dalfsen, GBS De Meerpaal-Kiekeboe in Hoogstraten en Meander Vrijeschool voor basisonderwijs in Nijmegen** zijn net zo goed echte winnaars – ook zij winnen boeken. Hulde!

De Leefschool Oosterzele

De Meerpaal-Kiekeboe

Meander

Het Avontuur

GEFELICITEERD!

JUTTA, FINNE EN EMMIE INTERVIEWEN

Kelly van Kempen

Dit voorjaar verschijnt er een heel bijzonder, grappig en spannend boek: *Hotel Zweefkees* van Kelly van Kempen. Juniorredacteurs Emmie, Finne en Jutta mochten het als eersten lezen, nog voor het in de boekhandel lag. Daarna kwamen ze naar Lemniscaat om Kelly eens flink aan de tand te voelen!

Jutta: **'Hoe kwam je op het idee van een zwevend hotel?'**

Kelly: 'Op Instagram was er een jongen die een quiz maakte over mijn eerste kinderboekenserie. Een van de vragen was hoe die serie heette: *De Sterrensteen* of *Hotel De Zweefkees*. Die jongen was De Sebastiaan, die nu bij Lemniscaat werkt. *Hotel De Zweefkees* was niet het goede antwoord, maar ik wilde dat ik het wél geschreven had! Meteen begon het te borrelen om een verhaal te schrijven over een hotel dat Kees heet en zweeft.'

Finne: **'Hoe ben je op het idee van de personages gekomen?'**

Kelly: 'De hoofdpersoon Kalani is ontstaan dankzij mijn vriend, Kelvin. Hij had een heel goede band met zijn opa: die was heel belangrijk voor hem en hij vertelde me er altijd over. Toen Kelvin vijftien was, overleed zijn opa

en daar heeft hij veel verdriet om gehad. Daardoor kwam ik op het idee om een verhaal te schrijven over Kalani en zijn opa. Ze wonen samen in het zwevende hotel.'

Emmie: **'Is *Zweefkees* gebaseerd op een echt hotel?'**

Kelly: 'Nee, *Hotel Zweefkees* is niet gebaseerd op een echt hotel. Tenzij jij zegt dat je een keer in een vliegend hotel bent geweest, want dan wil ik er ook naartoe!'

Finne: **'Herken je jezelf in een van de personages?'**

Kelly: 'Wat een goede vraag! Ja, ik herken mezelf in een heleboel personages: ik denk dat er in elk personage wel wat van mij zit. Bijvoorbeeld Norma: die is heel angstig en ziet altijd beren op de weg. Ik ben natuurlijk niet de hele dag zoals zij, maar kan af en toe wel te ver doordenken. Ik herken

me ook in Essie: zij krijgt kritiek dat ze zoveel lawaai maakt en zich niet gedraagt zoals een meisje (tenminste, volgens Norma dan). Ik was ook zo'n luidruchtig kind. De leerkrachten vonden mij altijd heel brutaal en ik was niet met de meisjes uit de klas bevriend, maar met de jongens, en ik wilde graag op voetbal. En zo zit er in elk personage wel iets van mij.'

Jutta: **'Als jij in *Hotel Zweefkees* woonde, waar zou je dan naartoe willen vliegen?'**

Kelly: 'Het Rijk der Zeepadden, want Zwolg is een van mijn favoriete personages. Of naar de Vuurstreken, met al die schatbewarende draken. Waar zou jij naartoe gaan?'

Jutta: 'Ook naar de Vuurstreken!'

Finne: **'Hoe kwam je op het idee om liedjes in je boeken te verwerken?'**

Kelly: 'Kelvin, mijn verkering, is een heel goede zanger en muzikant. We praatten veel over het boek en over Kalani en zijn opa, die altijd samen muziek maakten. Hij vond dat zo mooi dat hij op een dag wakker werd met de gedachte: wat voor lied zou Kalani voor zijn opa zingen? Hij had zelfs al een zin. Toen ik vertelde over de slechterik in het verhaal, wisten we ook wat voor muziek daarbij hoorde. Hoe meer ik over het boek vertelde, hoe meer liedjes er in hem opkwamen. Toen besloten we: we gaan het gewoon doen!'

Emmie: **'Hoe ziet jouw dag als schrijver eruit?'**

Kelly: 'Heel verschillend. Op een schrijfdag word ik het liefst 's ochtends supervroeg wakker, nog voor iedereen wakker is. Dan schrijf ik een uur zonder terug te lezen wat ik geschreven heb. Dan ga ik ontbijten en of douchen, en later op de dag ga ik wat ik schreef dan mooier maken en herschrijven. 's Middags heb ik vaak een schoolbezoek: ik word heel vaak uitgenodigd om over mijn boeken te vertellen en voor te lezen. Als ik geen schoolbezoeken heb, probeer ik zo veel mogelijk te schrijven.'

Jutta: **'Je hebt zelf op een ministerie gewerkt. Was er toen iemand die op mevrouw Du Stront leek?'**

Kelly: 'Wat een goede journalistenvraag! Ik heb inderdaad bij het ministerie van Buitenlandse Zaken gewerkt. Daar mocht je pas dingen doen als je er een diploma of een papiertje voor had gehaald, ook als je het zelf al kon. En zo denkt mevrouw Du Stront ook over van alles. Het idee van het Vreselijke Visum uit het boek komt er ook vandaan: toen ik er werkte, kwam ik erachter dat mensen soms een onmogelijk visum nodig hadden om bijvoorbeeld naar Nederland te komen.'

Finne: **'Hoe vind je het om geïnterviewd te worden?'**

Kelly: 'Heel leuk! Jullie zijn de eersten met wie ik over het boek kan praten. Bijna niemand heeft het nog gelezen, dus dat vind ik echt heel erg leuk. Hoe vond jij het om te interviewen?'

Finne: 'Leuk!'

Emmie, Jutta en Finne hadden nog veel meer vragen voor Kelly. Wil jij het hele interview lezen? Scan dan de QR-code!

HOTEL ZWEEFKEES

Kalani's oren suisdan terwijl hij de deur op slot draaide. Hij kon maar één iemand bedenken die iets te maken had met de verdwijning van die brief. Mevrouw Du Stront. Maar dat was nu niet eens belangrijk. Het belangrijkste was dat Kalani Kees nog kon redden. Kees was gewoon ziek, of zoiets, en het medicijn lag in het Land van de Tovenaresen. Dat betekende dat ze op reis moesten. En wel meteen. Ze hadden eigenlijk al dertig dagen geleden moeten vertrekken!

'Norma!' riep hij. 'We moeten een reis maken.'

De oude vrouw schuifelde de keuken uit met een stapel schone glazen. 'Jaja,' mompelde ze. 'Ik heb het allemaal gehoord. Een vreselijk plan. We zullen verdwalen, van de wereld af donderen en nooit meer terugkomen.'

Kalani wierp een blik op de klok. Straks stond mevrouw Du Stront voor de deur. Ze konden geen seconde langer meer wachten. Hij nam diep adem en legde zijn hand op de muur. 'We moeten naar de Onbekende Wereld, Kees. Ook al weet ik helemaal niet hoe. Toch moeten we gaan, wij samen. In het Land van de Tovenaresen kunnen ze je helpen.' Er viel een lange stilte. Niets in het hotel gaf een teken van leven. 'We moeten opschieten!' riep Kalani uit. 'Snap je dat dan niet?' Maar alleen de regen begreep hem, want zij trommelde ongeduldig met haar natte vingers op de ramen.

Kalani pakte meneer Wolters hoed van de piano en zette hem op. De hoed was wat groot en zakte een beetje voor zijn ogen, maar toch zou hij hem dragen. 'Kom, Kees!' riep hij. 'We moeten gaan!' En net toen hij van het podium af wilde springen, werd er op de deur gebonsd.

Kalani verstijfde. Was hij te laat? Kwamen ze hem al halen?

BONS-BONS-BONS! Toen klonk een bekende stem: 'Schiet op, Kalani. Doe open! Ze komen eraan!' Het was Essie.

Kalani holde naar de hal en trok de deur open.

Essie viel met een kreet naar binnen. Sim rolde

achter haar aan. Ze hadden allebei een enorme rugzak bij zich.

'Wat doen jullie hier?' vroeg Kalani.

'Geen tijd!' hijgde Essie. 'We moeten gaan.'

Sim knikte hevig. 'Mevrouw Du Stront is hier nog maar een paar straten vandaan.' Zijn wangen waren knalrood van de inspanning.

'Ik wilde ook net gaan,' zei Kalani, 'naar de Onbekende Wereld.' Hij verwachtte dat zijn vrienden grote ogen op zouden zetten en zich in hun eigen speeksel zouden verslikken van de schrik. Maar dat deden ze niet.

'Ja-ha,' zei Essie ongeduldig, 'dat heeft Dame Félenzula ons al allemaal uitgelegd gisteren!'

'Wat?' Kalani's hoofd bonkte. 'Hebben jullie Dame Félenzula gesproken? Gisteren al?'

'O nee,' kreunde Sim toen. Hij wees naar de grote ramen in het café. Er liep een knalroze dame langs, gevolgd door drie agenten.

Norma maakte vanachter de bar een jammerend geluid.

Kalani rende vlug naar de voordeur en deed hem op slot. Hijgend draaide hij zich om en keek naar zijn twee beste vrienden. 'Dus jullie gaan mee?'

'Ja-ha!' riep Essie weer. 'Natuurlijk gaan we mee.'

'Maar misschien zijn jullie niet op tijd terug voor school,' zei Kalani. 'Ik wil niet dat jullie in de problemen komen met meester Hendrik of met jullie ouders...'

'En wij willen niet dat Kees in de problemen komt,' zei Sim. 'En nou opschieten!'

Kalani knikte, liep vlug naar de muur toe en legde zijn handen erop. 'Luister, Kees,' fluisterde hij. 'We moeten opstijgen. Ik ga je beter maken, ik beloof het. We gaan een medicijn voor je halen bij de tovenaresen. Maar als we nu niet opstijgen, dan word ik bij je weggehaald. Dat wil ik niet. Ik wil bij jou blijven.'

Er ging een lichte trilling door de muur. Of verbeelde hij zich dat maar?

BONS – BONS – BONS!

'Doe open, kind!' riep mevrouw Du Stront. 'Dat is een bevel van het ministerie voor Keurige Kinderen!'

Kalani's maag keerde om. 'Toe nou, Kees,' fluisterde hij tegen het hotel. 'Ik weet dat je er bent.'

Essie sprong ongeduldig op en neer. 'Waarom gaan we niet?'

Sim keek zenuwachtig naar de figuren die heen en weer liepen voor de ramen.

Ondertussen klonk de stem van mevrouw Du Stront aan de andere kant van de deur: 'Maakt u zich niet druk, agenten. Ik was zo slim om alvast een sleutel mee te nemen, de vorige keer dat ik hier was. Ik had dit kinderachtige gedrag natuurlijk al voorspeld. Ik ben een vakvrouw, begrijpt u?' Er klonk wat gerinkel met een sleutelbos en een sleutel werd in het slot gestoken.

De sleutel draaide om.

De klink ging naar beneden en toen...

Niets.

Mevrouw Du Stront trok wild aan de deur. 'Ga open, stom ding!'

Kalani's hart klopte wild. Was dat Kees? Hield hij de deur dicht voor mevrouw Du Stront?

BONK.

Mevrouw Du Stront wierp haar volledige gewicht tegen de deur. Maar die bleef dicht. De vrouw snoof luid. 'Er zit niets anders op,' zei ze. 'Tikt u even die ruit in, meneer de agent. U heeft beste spierballen, nietwaar? Juist ja, die van het café zijn groot genoeg, daar klimmen we zo doorheen.'

'Nee!' schreeuwde Kalani. 'Hoe durft u!'

Mevrouw Du Stronts gezicht verscheen voor het raam. Ze keek hem recht aan. 'Je moest eens weten wat ik allemaal durf.'

'Een stapje achteruit, mevrouw,' zei de agent en hij hief zijn knuppel om de ruit in te slaan. Maar voordat hij iets kon doen, klonk er plotseling een hoog, snerpend geluid.

IEEEH.

Iedereen bleef verschrikt staan. Het klonk alsof het hotel elk moment kon instorten.

'Wat was dat?' siste Sim.

'Het kwam van buiten,' zei Essie. 'Volgens mij waren het de luiken.' Ze had gelijk. De luiken die scheef hingen als verlepte bloemen, hadden zichzelf een voor een rechtgebogen. En toen:

IEEH-BAM.

Mevrouw Du Stront slaakte een kreet en stapte, tollend op haar benen, achteruit. Een van de luiken was tegen haar hoofd geklapt. Zodra ze uit de weg was, sloeg het luik dicht en draaide zich op slot.

IEEH-BAM.

Nog een luik sloot zich, dat van het raam ernaast. En toen volgde er een luid kabaal van alle luiken die om de beurt dichtklapten:

BAM – BAM – BAM – BAM – BAM – BAM – BAM – BAM!

Sim en Essie sprongen juichend op en neer terwijl het steeds donkerder werd in de hal en in het café.

'Kees, je bent er!' Kalani liep naar de muur bij de trap en sloeg zijn armen eromheen om Kees te knuffelen. Hij dacht aan meneer Wolter. En toen wist hij weer wat hij moest doen. Hij schraapte zijn keel en riep: 'We vertrekken meteen naar het noorden. Klaar-t-Kees!'

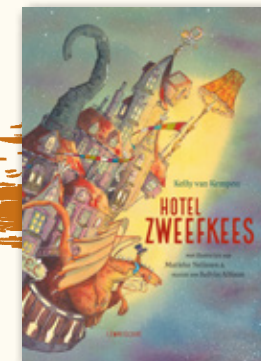
Hij hield zijn adem in.

Het gekrijs van mevrouw Du Stront drong langs de luiken naar binnen. 'Ruk die luiken eraf, stelletje aardappels! En wel direct!'

Meteen omklemden de worstachtige vingers van de agenten het hout. De scharnieren van de luiken protesteerden piepend.

En toen maakte het hotel zo'n schokkerige beweging dat Essie en Kalani over Sim heen vielen.

Hotel Zweefkees was opgestegen.

Uit:

Hotel Zweefkees

Kelly van Kempen en Marieke Nelissen
met muziek van Kelvin Allison

€ 24,99 | 320 pag.

10

DE TEKENPLEK VAN...

Marieke Nelissen

Als jij illustrator zou zijn, waar zou je dan het best kunnen tekenen? Zou je een groot atelier hebben met veel licht en overal papier, verf en schetsen of werk je het liefst op een zolderkamer aan je bureau? Om te ontdekken waar onze illustratoren het liefst aan hun boeken werken, leggen we die vraag aan hen voor. Vandaag zijn we op bezoek bij Marieke Nelissen.

Hoi Marieke! Wat fijn dat we bij je op bezoek mogen komen. Waar zijn we hier precies?

Ruim twee jaar geleden kochten we (mijn partner en ik) een huis met dubbele garage en veel grond naast het huis. Nu is de garage mijn atelier. Hij staat zowat naast het huis. Ik hoef maar tien stappen te zetten van mijn keukendeur naar mijn werkplek. De garagedeuren hebben we vervangen voor openslaande deuren met veel glas. Zo komt er zo veel mogelijk daglicht binnen. Dat is fijn tijdens het illustreren en ik kan lekker naar mijn tuin kijken.

Wat is het fijnste aan deze tekenplek?

Het is er heerlijk stil. Ik kan me er afsluiten van de buitenwereld. Zo kan ik me goed concentreren en lekker opgaan in het verhaal dat ik aan het illustreren ben. En al mijn boeken staan er. Als ik even geen inspiratie heb, loop ik naar mijn boekenkast en ga lekker bladeren in een mooi boek.

Hoe ga jij te werk?

Eerst maak ik heel kleine schetsjes, zo groot als een postzegel. Dat doe ik met een potlood in een schetsboekje. Zo kan ik veel composities uitproberen zonder dat het veel tijd kost. Als ik de compositie heb bepaald, maak ik een grotere schets op de iPad in het programma Procreate. Deze schets print ik uit en trek ik over op aquarelpapier. Dat doe ik op een lichtbak. Het aquarelpapier met de potloodtekening maak ik nat met water en een spons en span ik vervolgens op met speciale tape op een houten plank. Als het papier opgedroogd is, dan is het mooi glad en strak. Zo kan ik de potloodtekening goed uitwerken in kleur zonder dat het papier nog gaat bobbelen als ik het weer natmaak met aquarelverf en veel water. Verder gebruik ik ook inkt en gouache.

Heb je nog een bepaald ritueel voor je begint met illustreren? Steek je bijvoorbeeld een kaars aan, of zet je een kop koffie?

Wanneer ik 's ochtends de keukendeur uit loop naar mijn atelier, heb ik altijd een kop koffie in mijn hand. Als eerste start ik mijn computer op en lees ik tijdens het koffiedrinken mijn binnengekomen mailtjes. Dan ga ik aan het werk. Soms moet ik beginnen aan een nieuwe illustratie. Ik zit dan veel achter mijn computer, omdat ik tijdens het schetsen vaak

ook naar houdingen kijk van mensen of dieren. Ik moet tijdens de schetsfase af en toe feiten checken. Dan googel ik even. Hoeveel vingers en tenen heeft een bever bijvoorbeeld? Of hoe ziet een mens eruit wanneer die struikelt?

Het kan ook zijn dat ik na de koffie en de mailtjes verderga met een illustratie die ik nog niet afheb. Dan ga ik aan mijn grote tekentafel zitten. Daar liggen al mijn illustratiespullen en heb ik een tekenbord dat ik rechtop kan zetten. Dat is goed voor mijn rug en nek.

Zijn er ook andere plekken waar je weleens illustreert?

Een heel enkele keer zit ik na het avondeten op de bank in mijn woonkamer te schetsen op de iPad. Maar dat doe ik alleen maar als ik plots een ingeving heb hoe een illustratie beter kan.

En ik verwacht dat ik komend voorjaar, wanneer de zon schijnt, ook zal gaan schetsen in de kas. We hebben onlangs een kas aan het atelier laten zetten. Ik hoef de deuren maar open te slaan en daar een warm plekje uit te zoeken. Maar als ik een illustratie in kleur uitwerk, zit ik altijd aan mijn grote tekentafel. Daar heb ik namelijk alles bij de hand.

Waarom moet een goede werkplek voor jou voldoen?

Het moet er overzichtelijk zijn. Niet per se netjes, maar ik moet er alles blindelings kunnen vinden. Er is niks vervelender dan te moeten zoeken naar je schaar of een specifiek tubetje verf. Als ik aan het illustreren ben, dan zit ik in een soort van workflow. Alles vloeit en kabbelt en bruist dan uit mijn penseel of pen. Als ik dan naar iets moet zoeken, verstoort dat die fijne flow. Dat is niet goed voor mijn humeur, haha.

Dank je wel, Marieke, we zijn benieuwd naar alle mooie tekeningen die je nog gaat maken!

Aouda en Passepartout

Passepartout wilde net een slok koffie nemen toen het geluid van een dichtvallende voordeur klonk en hij regelmatige voetstappen hoorde in de gang. Een indringer zou zo niet lopen, die zou sluipen, maar wie was het dan? Zijn meester – *monsieur Fogg* – zou pas laat thuiskomen, had hij aangekondigd. Van zijn herenclub. Daar zat hij elke dag precies tot acht uur zesenvijftig. Altijd.

Phileas Fogg hield van ritme. Niet van ritme als in 'we dansen de Weense wals', nee, van ritme als een goedlopend uurwerk. Hij was een man op wie je je klok op de seconde precies gelijk kon zetten.

Maar vandaag was hij vier uur en tien minuten te vroeg thuis van de Reform Club. Het was alsof de zon zelf op het verkeerde moment was ondergegaan.

Hij stapte zijn salon binnen, hing zijn hoed op de juiste haak (de derde van links), trok zijn handschoenen uit met een sierlijke ruk en zei, zonder een spoor van opwindning: 'Passepartout.'

'Ja, meneer?' klonk het vanuit de deuropening, waar Passepartout zijn haar nog haastig naar achteren streek.

'We vertrekken over tien minuten. Pak de bagage.'

'Bagage, meneer?' herhaalde Passepartout, alsof hij het woord nog nooit had gehoord.

'Een reistas,' zei Fogg geduldig. 'Met het volgende: twee flanellen hemden, drie paar kousen, een reisdekentje, kam, borstel, tandpoeder, een flesje lavendelwater. Alles licht in gewicht. Compact. En geen pistool.'

'Geen pistool?'

'Geen. Dit is geen avontuur. Dit is een reis.'

'Een reis,' herhaalde Passepartout, terwijl hij zijn handen al uitstak richting de kasten.

'En,' voegde Fogg eraan toe, 'zorg dat je het gas uitdoet. Je weet dat ik mijn vorige bediende heb moeten ontslaan omdat het water twee graden te koud was om mee te scheren. Laten we geen fouten maken.'

Passepartout knikte. Hij durfde niet te zeggen dat hij zijn eigen scheerwater meestal koud gebruikte.

Terwijl hij zijn eigen reistas pakte, viel zijn blik op een klein leren doosje onder in de kast. Een doosje

dat hij sinds zijn vlucht uit Parijs met zich meenam maar lang niet had opengemaakt. Waarom hij het nu wel deed, wist hij niet. Misschien omdat het zo'n rare dag was. Hij tilde het deksel op en keek erin: een vergeeld pamflet van de Commune, een foto van drie mannen op een barricade, hun armen om elkaars schouder, gezichten vol vuur.

Snel sloot hij het doosje weer. Er was geen tijd voor herinneringen. Alleen voor hemden, kousen en een tandenborstel.

Maar terwijl hij zijn reistas sloot, voelde hij iets gloeien onder zijn ribben. Er smeulde nog iets van het oude vuur. En juist hij ging nu op reis met Phileas Fogg. Een man die vuurtjes het liefst zo snel mogelijk doofde. Een man die rekende, niet veroverde. Wat moest een revolutionair met zo'n man?

En wat moest zo'n man met hem?

Phileas Fogg had geen haast, maar bewoog zich als iemand die precies wist hoeveel tijd elke handeling kostte. Hij opende een kast, haalde een landkaart tevoorschijn, een reisgids met alle dienstregelingen van alle treinen in de wereld, een portemonnee en een boekje met wisselbrieven.

'Wij vertrekken,' zei hij, 'om de wereld rond te reizen. In tachtig dagen.'

Passepartout knipperde. 'Rond... de wereld?'

'Ja.'

'Waarom?'

'Omdat het kan.'

Hij keek naar de klok. 'Nog vier minuten.' Fogg draaide zich om, alsof hij zich pas toen herinnerde dat er toch enige uitleg nodig was. 'Ik heb het berekend,' zei hij. 'Van Londen naar Suez via Dover en Brindisi: zeven dagen. Van Suez naar Bombay: dertien dagen. Bombay naar Calcutta: drie. Calcutta naar Hongkong: dertien. Hongkong naar Yokohama: zes. Yokohama naar San Francisco: tweeëntwintig. San Francisco naar New York: zeven. En dan nog negen dagen terug naar Londen via Liverpool.'

Hij haalde een papiertje uit zijn borstzak. Een schema met tijden, namen van boten en aankomstdata. 'Het is een strak schema, ja. Maar met de hui-

dige dienstregelingen is het haalbaar. Mits er geen stakingen zijn. Geen stormen. Geen vertragingen.'

Hij keek Passepartout aan alsof hij verwachtte dat zijn bediende eigenhandig al die tegenslagen en rampspoed moest voorkomen. 'En wij vertrekken nu,' zei hij. 'Om te bewijzen dat het mogelijk is in exact tachtig dagen.'

'Maar hoe bent u in hemelsnaam op dit idee gekomen,' stamelde Passepartout.

'Een discussie in de Reform Club. Over snelheid. Over tijdzones. Over de wereld die steeds kleiner wordt. Iemand zei dat het onmogelijk was; de wereld rond in tachtig dagen. Ik zei dat het kon. Zij zeiden: bewijs het maar.'

'En dus...'

'Dus heb ik gewed. Als ik op de tachtigste dag voor acht uur 's avonds terug ben in de Reform Club, ontvang ik vijftigduizend pond. Zo niet, dan zal ik dat bedrag moeten uitbetalen aan mijn gewaardeerde clubleden.'

Passepartout liet bijna zijn reistas vallen. 'Vijftigduizend pond? Voor dat bedrag koop je een enorm landgoed, een flink eiland of bouw je een fabriek met woonwijken!'

'En mijn reputatie staat natuurlijk op het spel,' voegde Fogg droog toe. 'Die is meer waard.'

Passepartout slikte. Hij dacht aan zijn eigen salaris, en de twintig pond die hij had gespaard. Hij dacht aan Parijs. En daarna aan niets.

Ze stapten samen naar buiten. De straat was nat van een kortstondige regenbui. Savile Row glansde als opgewreven leer. Passepartout sloot de deur van het huis. Hij dacht dat hij net was begonnen aan een rustperiode in zijn leven: beetje poetsen, beetje strijken, beetje lezen. En nu stond hij met een reistas op het stoepje, onderdeel van een doldwaze weddenschap.

'Wat als we het nou niet halen?' vroeg hij aarzelend.

Fogg antwoordde niet.

En de Big Ben sloeg vijf.

*

Net voor hij in de trein richting Dover wilde stappen, botste Passepartout op het perron tegen een man. Hij droeg een lange jas met heel veel zakken, had een glanzend kaal hoofd, een puntige snor, een bolhoed in zijn hand en een blik die tegelijk vriendelijk en argwanend was.

'Pardon,' zei Passepartout.

De man stak zijn hand uit. 'Inspecteur Fix,' zei hij. 'Van Scotland Yard, het hoofdbureau van de Londen-politie.' Hij sprak Passepartout aan alsof hij hem al kende. 'U reist met meneer Phileas Fogg, als ik mij niet vergis?'

'Dat klopt, monsieur,' zei Passepartout, die zich plotseling bewust was van zijn Franse tongval. Hij aarzelde. 'Kent u hem?'

'Alleen van horen zeggen.' Fix glimlachte. 'En uw meester wilde plotseling vertrekken? Nogal gehaast? Dat wekt onze belangstelling. Zeker gezien... recente gebeurtenissen in Londen.'

Passepartout fronste. 'Welke gebeurtenissen?'

'Een overval op de Bank of England. De dader is nog voortvluchtig.'

De inspecteur sprak luchtig, maar zijn spiedende blik liet Fogg geen moment los.

'Ach,' zei Fix, terwijl hij met zijn bolhoed speelde. 'Het is waarschijnlijk toeval. Maar ik houd nou eenmaal de wereld graag in de gaten. Prettige reis.' Hij draaide zich om voordat Passepartout iets kon terugzeggen en verdween in de menigte.

'Vreemde vogel,' mompelde Passepartout.

Hij stapte in de trein. De fluit klonk. De deuren sloten. De stoommachine brulde. Londen verdween alsof er een gordijn werd weggeschoven. En de wereld begon.

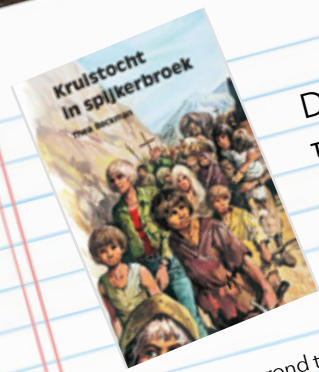
Uit:

Aouda en Passepartout

Adwin de Kluyver

€ 16,99 | 218 pag.

verschijnt in juni

DIEDERIK over **Kruistocht in spijkerbroek**

THEA BECKMAN
€ 17,99 | 364 pag.

Kruistocht in spijkerbroek gaat over de zestienjarige Dolf uit Amstelveen. Hij wordt door een materietransmitter naar de Middeleeuwen gestuurd om daar om vijf uur op dezelfde middag op de afgesproken plek staan - tenminste, als er niets misgaat...

Ik vond het heel levendig, je hebt het gevoel dat je met de Kinderkruistocht naar het Heilige Land meeloopt. Je ziet de besneeuwde Alpen, de oude heerwegen, de akkers en de kolkende rivieren bijna voor je. Ik zou het aanraden aan iedereen die van avontuur en spanning houdt. Overleeft Dolf tijdens de kruistocht de gevaarlijke gebeurtenissen, zoals conflicten met boze landheren en de barre weersomstandigheden?

LAUREN over **Prutje**

PIETER KOOLWIJK & LINDE FAAS
€ 16,99 | 206 pag.

Het boek *Prutje* vond ik superleuk. Het gaat over een jongen, Hens, en zijn broertje, Walm. Ze zijn superarm en om geld te verdienen, moeten zowel de ouders als de kinderen in een fabriek werken. Hens moet op zijn broertje Walm letten. Walm is anders dan andere kinderen, hij heeft een verstandelijk beperking. Als ze geld verdienen, kunnen ze 's avonds alleen aardappels eten en in de ochtend roggebrood. Op een dag loopt Hens samen met zijn broertje Walm weg en ze komen iemand tegen die met hen meegaat. Ze gaan naar een heel bijzondere plek. Wie ze tegenkomen en waar ze naartoe gaan, lees je in dit boek. Het boek vond ik superleuk omdat ik er helemaal in opluchting. Als je daarvan houdt, raad ik dit boek zeker aan. Ik geef het boek een 10, dus ik zou maar snel naar de bieb of winkel gaan en lezen maar!

OSCAR over **Atta**

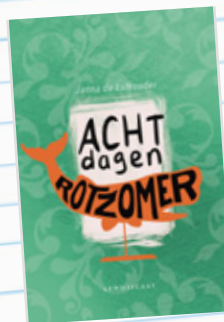
JOLIEN JANZING & LINDE FAAS
€ 16,99 | 144 pag.

Ik vond *Atta* een heel leuk boek en ik geef het 9,5 van de 10 sterren. Ik vond het grappig hoe de Mengsels praten: 'Wij bennie mengsels' en 'Jou dogtie'. De baby Eelf leek op mijn broertje Eli van drie jaar en dat vond ik ook grappig.

Het verhaal was heel spannend en het bleef spannend. Je weet niet wat er gaat gebeuren en je wilt blijven doorlezen.

Ik vond het ook leuk om over vroeger te lezen. Ik zou zelf ook wel een babysabelandtjiger willen, zoals Slinkie. *Atta* vind ik een gekke naam. Ik zou het boek een andere titel geven, maar ik weet niet wat.

Ik vond de tekeningen heel mooi en heel echt. En de landkaart was ook leuk. Dan kon je zien waar ze heen gaan.

JUTTA over **Acht dagen rotzomer**

JANNA DE LATHOUDER
€ 15,99 | 144 pag.

Elena verhuist in de zomer en moet haar beste vriendin achterlaten. Dat vindt ze helemaal niet leuk. Ze moet ook nog eens iedere dag naar een oude tante, omdat haar ouders gaan verbouwen. Maar daar blijkt het niet zo saai als ze in eerste instantie dacht.

Het is een boek vol grappige situaties. Maar ook wel zielig, omdat het niet leuk is om te verhuizen en je BFF achter te laten. Ik vind dat Elena wel heel veel durft, zoals inbreken bij de buurman. Het is eigenlijk een boek vol met dit soort avonturen. Er gebeuren vaak dingen die je niet verwacht. Zo is de tante niet zo'n saai persoon als Elena van tevoren denkt. Ik heb echt genoten van dit verhaal. Ook omdat het over vriendschap gaat en meisjes van mijn leeftijd. Eerst vond ik het bijvoorbeeld rot voor Elena, maar als je meer over haar vriendin leert, ga je er anders over denken. Superleuk om te lezen. Ook als het geen zomer is.

ANOUK over **Koning van Katoren**

JAN TERLOUW
€ 16,99 | 144 pag.

Koning van Katoren is een leuk boek. Het boek gaat over Stach. Hij wil graag koning worden, maar Stach moet eerst 7 opdrachten voltooien. Ze zijn niet altijd zo makkelijk: de laatste is het moeilijkst. Of Stach koning wordt, lees je in het boek. *Koning van Katoren* is leuk, omdat het soms spannend is. Lijkt dit je een leuk boek, lezen dan maar.

Recensies

BLOEMENKINGLOPEN

BESTUIVING

Wilde bloemen verschijnen ieder jaar zonder hulp van mensen.
Ze groeien dankzij insecten zoals bijen en vlinders.

Insecten en **WILDE BLOEMEN** werken fantastisch samen. Insecten helpen de bloemen om zich te vermeerderen, en de bloemen voeden de insecten met nectar en stuifmeel. Bloemen ontstaan nadat stuifmeel van het mannelijke deel van een plant naar het vrouwelijke deel van een plant is gebracht. Dit heet **BESTUIVING** en hierdoor kunnen zaden ontstaan. De insecten die dit proces uitvoeren worden **BESTUIVERS** genoemd.

Waardoor kunnen onze bestuivende vriendjes wilde bloemen niet weerstaan? Vanwege de...

Zoete geuren

Gekleurde kroonbladen

Verschillende vormen en maten

Enkele bloemen

Aan de kleur kunnen bestuivers zien bij welke bloemen ze voedsel kunnen verzamelen.

Bestuivers houden van afwisseling!

Deze werken als een helikopterplatform – een perfecte plek om te landen!

Omdat nectar zoet is, gaan bestuivers af op dingen die zoet ruiken.

Een bij vliegt van bloem naar bloem op zoek naar zoete nectar.

Als ze een bloem met nectar vindt, landt ze voorzichtig.

Korrels stuifmeel blijven aan haar lijf plakken.

Daarna vliegt ze naar een andere bloem.

Een deel van het stuifmeel valt op het kleverige deel van de bloem, de **stempel**.

In de stempel groeit een piepklein buisje dat het stuifmeel naar het vrouwelijke deel van de bloem, het **vruchtbeginsel**, voert. Het mannelijke en vrouwelijke deel komen samen en ontwikkelen zich tot een zaadje.

Stigma

Stuifmeelbuis

Uiteindelijk valt het **zaadje** op de grond waar het zal uitgroeien tot een nieuwe wilde bloem.

Vruchtbeginsel

Uit:

Natuur. Zo zit het
Helen Brown & Claire Scully
Vertaald door Steven Blaas
€ 19,99 | 64 pag.
Verschijnt in april

Tims stille schreeuw

Vertwijfeld stond Tim naar de lege deuropening te kijken waardoor Jurre was verdwenen. Naar de deur die nu wagenwijd openstond, maar waarvan hij heel zeker wist dat die op slot had gezeten.

Nou ja, eigenlijk had hij niet de moeite genomen om te controleren of het ding op slot zat. Hij was hier op de een of andere manier beland, geen idee hoe en hij had geen puf gehad om erover na te denken. Hij was weggekropen in de hoek, had zijn ogen gesloten en had rust gevonden in duisterland. Daar hoefde hij niets, voelde hij niets en werden al zijn malende gedachten weggevoerd door het geruis van de zwarte rivier.

Tot Jurre hem daar hardhandig had weggehaald. Nu voelde Tims hoofd weer zwaar en vol. Te zwaar om te dragen en toch was er hoop, want hij was niet langer alleen. Voelde zich niet langer alleen. Zijn beste vriend was hier. Waar hier ook was en hoe ze hier ook terechtgekomen waren, het maakte niet meer uit. Ze zouden hier samen weggelopen.

Het donker achter de deur leek hem uit te lachen: 'Samen? Jij sukkel zit hier nog, terwijl je vriend allang weg is.'

Nee, dat zou hij nooit doen.

Maar hoe verder weg Jurre's voetstappen klonken, hoe harder de twijfel begon te knagen. Als een opgesloten, hongerige rat die zich een weg naar buiten klauwde.

Tim zette een stap richting de deur. Daarachter brandde een kaars in een lantaarn tegen de muur, maar daar weer achter wachtten dikke schaduwen. Niet de fijne, geruststellende schaduwen uit duisterland; deze kronkelden als uitgehongerde slangen.

Alleen een lafaard blijft hier staan, beet hij zichzelf toe. Maar het was zo verrekte donker daar.

Hij voelde in de zakken van de mallotige broek die hij aanhad. Natuurlijk, geen telefoon. Geen lampje dat hij kon laten schijnen. Er hing wel een waterzak aan de riem om zijn middel. Hij nam een slokje om moed te verzamelen. Na twee slokken wist hij het zeker: in lauw water zat geen moed. Toch moest hij in beweging komen. Als hij hier bleef, zou hij dat de rest van zijn leven te horen krijgen van Jurre.

Weifelend stak hij zijn hoofd door de deuropening, schuifelde net voorbij de kaars, zodat die hem niet meer kon verblinden. Verderop, in de schaduwen, verscheen een brede, witte glimlach. 'Ben je daar eindelijk?'

'Jurre, man, ik schrik me dood!'

'Voor een dooie heb je anders behoorlijk veel praatjes. Kom je nog, of wat? Ik sta hier al uren te wachten.'

Tim stapte de schaduwen in. Eigenlijk was het niet heel veel donkerder dan in de cel. Een lange gang, met op regelmatige afstand een celdeur en hier en daar een kaars in een lantaarn. Het was doodstil. De gevangenen die hij in Netflix-series had gezien waren nooit zo angstvallig stil.

Jurre liep net een stap voor hem uit. Tim vond het prima, iemand moest de held spelen en hij voelde zich niet geroepen.

Ineens hoorde hij het gedruuppel weer. Hij kon niet opmaken of het nou van achteren of van voor kwam. Of misschien toch van ergens boven.

Als vanzelf liepen Tim en Jurre wat harder en al snel stuitten ze op een stenen trap, die even breed was als de gang. Naast elkaar gingen ze omhoog tot ze in een ruime, hoge hal kwamen waar een gigantische kroonluchter in hing. Van de honderden kaarsen brandden er slechts drie.

Ook hier was het schemerduister. En stil. Uitgestorven stil.

Het voelde alsof de tijd was stilgezet en zij, met hun bewegende ledematen en gejaagde ademhaling, de rust kwamen verstoren. Een rust die misschien beter niet verstoord kon worden.

Er waren geen deuren in de hal, wel drie bogen die naar drie verschillende windrichtingen leidden en een smalle wenteltrap. Nergens een deur naar buiten.

Jurre hief zijn vinger. 'Hoor je dat?'

Drup, drup, drup. 'Het lijkt van boven te komen,' mompelde Jurre.

'Boeien! Ik wil hier weg!'

'Snap ik.' Toch maakte Jurre geen aanstalten om op zoek te gaan naar een uitweg. Hij nam gewoon de wenteltrap omhoog!

Na een diepe zucht ging Tim achter zijn vriend aan. Hoger en hoger de trap op.

Ergens halverwege drukte Jurre zijn neus tegen een raam. 'Kijk nou!'

Tim hoefde niet zo nodig te kijken, maar Jurre maakte al plek voor hem, dus wierp hij een blik naar buiten. De hemel was een diep donkergrijs, zonder een zweempje zon, een sprankje ster of een vleugje maan. Hij had geen idee of het een grijze dag was, een grijze avond of een grijze nacht. De wereld leek in een diepe, mysterieuze slaap gedompeld.

Aan de voet van de toren bevond zich een tuin vol donkere silhouetten. Het waren bomen, met knoestige takken, groter en woester dan hij ooit gezien had. Ze bewogen niet, alsof ook de wind in slaap was gevallen. Nergens zag hij beweging: geen mensen, geen dieren, zelfs het water van de rivier die door het landschap slingerde stroomde nauwelijks. Het was niet de zwarte rivier die al zijn zorgen had meegevoerd, dit water leek van vloeibaar zilver gemaakt.

Tim huiverde. Het was zo stil en levenloos en toch leek er iets te knetteren in de grijze lucht. Een storm die op hem wachtte. Snel keerde hij het raam de rug toe. Er zou weleens iets veel ergers op hem kunnen wachten dan een storm. 'Ik wil hier weg.'

'Laten we doorlopen dan.' Jurre gaf het goede voorbeeld. Met twee treden tegelijk klom hij naar boven en Tim volgde hem op de voet.

Uiteindelijk eindigde de trap op een overloop met twee deuren. Ook hier was een raam, maar Tim had genoeg duisternis gezien daarbuiten.

'Hoor je dat?' vroeg Jurre.

Aandachtig luisterde Tim.

Drup, drup, drup.

Het kwam van achter de rechterdeur. Terwijl hij stond te twijfelen – heel hard wegrennen of zachtjes wegsuipen – klonk een stem, zo krachtig

Uit:
Tims stille schreeuw
Bianca Mastenbroek
& Monique Dozy
€ 16,99 | 264 pag.
verschijnt in februari

en ruw als de stenen van het kasteel: 'Kom binnen, jongens.'

Tim keek zijn vriend aan. Onhoorbare vragen vlogen tussen hen heen en weer. Uiteindelijk haalde Jurre zijn schouders op. Zijn hand reikte al naar de deurknop.

Voor Tim kon protesteren, draaide de deur open. Uit zichzelf! Hij deinsde naar achteren, tegelijk greep Jurre zijn onderarm en sleurde hem mee naar binnen. Daar zag hij zoveel tegelijk dat hij vergat dat hij wilde vluchten.

De kamer was halfrond, met hoge boogramen. Het licht kwam van tientallen kaarsen en kroop dansend over de muren. Over de wandtapijten die verhalen vertelden van lang vergeten tijden. Over een glazen wandkast die vol stond met edelstenen, amuletten en andere magische voorwerpen. Over planken vol boeken, met leren omslagen en vergeelde pagina's die knetterden van oeroude magie. Over een massief houten tafel, bedekt met kleurrijke doeken.

Het licht streek over een man die in een wijnrode mantel achter die tafel stond. Hij had zilvergrijs, schouderlang haar, grijze stoppels op zijn kin, grijze, borstelige wenkbrauwen.

'Ik ben blij dat jullie er zijn.'

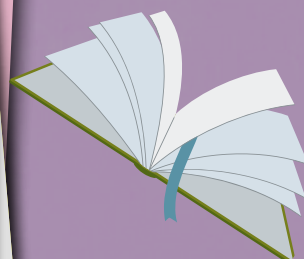

WERKEN BIJ DE UITGEVERIJ...

BEELD © MIRIAM BOS

KICKY

Een boek maak je bij Lemniscaat niet alleen. Van redacteurs die het schrijven begeleiden tot vertegenwoordigers die ervoor zorgen dat de boeken in de boekhandel te koop zijn: achter de schrijvers en illustratoren staat een heel team. In dat team hebben alle mensen hun eigen taak. Maar wat doen ze nou precies? Vandaag spreken we Kicky Zuidhoek van de afdeling promotie.

Hoi Kicky! Jij bent promotiemedewerker. Wat houdt dat in?

Als promotiemedewerker houd ik me bezig met alles rondom de promotie van onze geweldige boeken. Ik ben het aanspreekpunt voor boekhandels: zij kunnen bij mij terecht voor evenementen, promotiemateriaal en nog veel meer. Als ze bijvoorbeeld een grote poster voor in de etalage willen, dan regelen ze dat via mij.

Daarnaast houd ik me bezig met het onderwijs. Wisten jullie al dat Lemniscaat superleuke activiteiten voor thuis en in de klas bij de boeken maakt? Die wil ik natuurlijk nog meer onder de aandacht brengen bij scholen. Daar ben ik dus volop leuke plannen voor aan het bedenken!

Wat vind je het leukst om te doen?

Lezen natuurlijk! Maar ik vind het ook heel leuk om mee te denken over plannen, creatief bezig te zijn en ideeën te bedenken. En gezellige kletspraat met collega's hoort daar ook bij.

En wat vind je het minst leuk om te doen?

Eigenlijk vind ik bijna alles wel leuk. Juist die afwisseling maakt mijn werk zo fijn, geen dag is hetzelfde.

Hoe ziet een gemiddelde werkdag eruit?

Die bestaat eigenlijk niet! De ene dag beantwoord ik vooral mails en denk ik mee over promotieplannen voor nieuwe boeken. De andere dag ben ik bezig met het maken van een nieuwsbrief voor boekhandels waarin we leuk nieuws delen. Op dit moment werk ik aan een bericht over een etalagewedstrijd die we gaan organiseren. Daar word ik echt heel enthousiast van!

Welk boek heeft een bijzonder plekje in je hart?

Dat is echt bijna niet te kiezen... Maar *Mejuffrouw Muis* hoort daar zeker bij. Daar ben ik mee opgegroeid, dus die blijft speciaal. Nu natuurlijk *Gozert*, en ook een boek dat net uit is: *Hotel Zweefkees*. Geef mij maar een verhaal met een vleugje magie ✨

Wat zou je kinderen aanraden die later ook bij een uitgeverij willen werken?

Vooraf doen wat je leuk vindt en veel lezen. Ik ben zelf begonnen in een boekhandel, dus mijn tip is: volg je interesses, blijf nieuwsgierig en heb vooral veel plezier in wat je doet.

Arthur stond naar hun gastheer te kijken, die samen met Holmes wegliep. Niet in de richting van het kampvuur, zoals hij had verwacht, maar naar het kleine boothuis dat deels over het water was gebouwd.

Rankin leek nog steeds wat van slag door het incident met de vogels en er zat iets heimelijks in de manier waarop de twee ertussenuit knepen.

Arthur wilde voorkomen dat Holmes iets voor hem achterhield deze week. Het leven van zijn zusje stond op het spel.

‘Gaan jullie maar vast,’ zei hij. ‘Ik heb het wel even gehad met al die bomen.’

‘Zelf weten,’ antwoordde Jimmie.

Arthur wachtte tot zijn vrienden waren vertrokken voor hij achter Holmes en Rankin aan ging. Vanaf het strand klonk opgetogen geschreeuw en gelach; zo te horen hoefde hij zich geen zorgen te maken over nieuwsgierige blikken van zijn klasgenoten. Toch tuurde hij voor de zekerheid nog één keer in hun richting voor hij naar het boothuis liep. Hij ging naar binnen en bleef even bij de deur staan om zijn ogen te laten wennen aan het duister. Er waren twee aanlegsteigers en op de dichtstbijzijnde stonden twee gestalten.

‘Ik ben blij dat je er deze keer bij bent,’ zei Rankin. ‘Ik zit namelijk in een nogal lastig parket en ik kan je hulp goed gebruiken.’

Arthur hield zijn adem in en dacht aan de brief in zijn zak. *Binnenkort zul je gevraagd worden op reis te gaan*, had Grey geschreven. Dat klopte dus. Holmes, die je zal begeleiden, krijgt dan een zaak voorgelegd door een oude vriend.

‘Nou,’ zei Holmes, leunend tegen een paal. ‘Toevallig heb ik een zwak voor lastige parketten, dus ik ben een en al oor.’

‘Daar rekende ik al op. En deze zaak zal je niet teleurstellen.’

Met een uitnodigend gebaar liet Holmes weten dat Rankin van wal kon steken, terwijl Arthur voorzichtig een stapje dichterbij kwam om geen woord te missen.

‘Mijn verhaal begint met een oeroude legende,’ zei Rankin. ‘Heb je weleens van het Koperen Hoofd gehoord?’

Arthur kon Holmes’ gezicht niet zien, maar Rankin las er duidelijk het antwoord op af, want hij vervolgde: ‘Dat verbaast me niet. Er zit een behoorlijk magisch tintje aan – niet iets wat normaal in jouw straatje past. Maar luister eerst voor je me uitlecht. Voor zover ik kan nagaan, werd het Hoofd voor het eerst vermeld in een geschrift uit 1125. William van Malmesbury doet daarin verslag van het gerucht dat paus Silvester II een bronzen of koperen hoofd zou bezitten dat een of andere duistere alchemistische transformatie had ondergaan. Het hoofd zou in staat zijn om elke vraag te beantwoorden die het kreeg voorgelegd, zelfs vragen over dingen die nog staan te gebeuren. En zelfs toen was het al een oud relikwie.’

Holmes snoof luidruchtig. ‘Een waarzeggend hoofd?’ zei hij. ‘Rankin, je blijft me verbazen.’

‘Geduld, Holmes. Het maakt geen verschil of je het gelooft of niet.’

‘Niet, dus. Laat daar geen twijfel over bestaan.’

‘Maar iemand anders gelooft het wél,’ zei Rankin kortaf. ‘En daarom heb ik je hulp nodig.’

Holmes masseerde zijn kin. ‘Ga verder.’

‘Het Hoofd wordt vaker beschreven, ook in relatie tot de dichter Vergilius, de wetenschapper Robert Bacon en de filosoof Thomas van Aquino. Het duikt zelfs op in de *Canterbury Tales*. Je blijft het her

en der in onze geschiedenis tegenkomen, tot aan de Renaissance aan toe. En dan, ineens, stoppen de –’

Een bloedstollend gekreun klonk dwars door zijn relaas.

Arthur deinsde terug en besepte te laat dat het gewoon de planken van het boothuis waren die door het bewegende water tegen elkaar aan schuurden. Hij struikelde tegen de wand achter hem en raakte een aantal voorwerpen die daar hingen. Paniekerig beschermde hij zijn hoofd toen de roeispanten, want dat waren het, naar beneden kletterden.

Meteen sprong Rankin op hem af en greep hem in de kraag. ‘Wie heeft jou gestuurd, knul?’ vroeg hij. ‘Waarom sta je ons af te luisteren? Hoort dat bij dat gluiperige plan om me te intimideren?’

Holmes kwam erbij en trok zijn vriend weg. ‘Dit is een van mijn studenten, Rankin,’ zei hij met een boze blik op Arthur. ‘Afluisteren is een van zijn slechte gewoontes, vrees ik. In elk geval heeft hij niets te maken met wat voor gluiperig plan dan ook, dat kan ik je verzekeren. Hij is... een soort gezelschap van mij.’

Gezel! Normaal gesproken zou Arthur apetrots zijn geweest op zo’n titel. Maar nu kreeg hij pijn in zijn buik bij de gedachte aan het volgende stukje in Dinah Greys brief.

Zorg ervoor dat hij die zaak accepteert en volledig oplost.

Ja, hij was wel degelijk betrokken bij een gluiperig plan. Want ze bedoelde natuurlijk de zaak waarover Holmes en Rankin zojuist stonden te praten. En hij moest er van Dinah Grey voor zorgen dat Holmes hem oploste.

Razendsnel probeerde hij te bedenken hoe hij dit aan zou pakken. De waarheid was waarschijnlijk de beste optie – of beter gezegd, een stukje daarvan.

‘Professor Holmes heeft gelijk,’ zei hij met een verontschuldigende glimlach naar Rankin. ‘Gesprekken afluisteren is een gewoonte van mij. Maar ik doe het alleen als ik denk dat er iets stinkt.’

Holmes gaf Arthur een zakdoek waarmee hij de spinnenwebben van zijn gezicht kon vegen. ‘Hoeveel heb je gehoord?’ vroeg hij.

‘Alles,’ bekende Arthur, terwijl hij zich

bukte om de losgeraakte spanen op te rapen. ‘En ik wil graag helpen.’

Rankins blik ging van hem naar Holmes. ‘Weet je zeker dat we deze knaap kunnen vertrouwen?’

‘Ik ben Arthur,’ zei Arthur met uitgestoken hand. ‘Arthur Conan Doyle. Aangenaam kennis te maken, meneer Rankin.’

De man schudde zijn hand zonder al te veel enthousiasme.

‘Hij is te vertrouwen, dat garandeer ik je,’ antwoordde Holmes.

Het kostte Arthur moeite om niet te laten merken hoe zijn maag verkrampde. ‘Geloof het of niet, maar ik heb vreemdere dingen gezien dan een pratend hoofd,’ zei hij.

Rankins smalle wenkbrauwen schoten omhoog en Holmes grinnikte. ‘Dat klopt wel aardig, Rankin.’ ‘Goed, als Holmes je vertrouwt, dan zal ik dat ook doen,’ zei de man met een priemende blik.

‘Je zei dat er iemand was die geloofde in de krachten van dit mysterieuze goudkleurige hoofd,’ pakte Holmes de draad weer op. ‘En dat je daarom mijn hulp nodig had. Kun je uitleggen hoe het zit?’

‘Het gaat om meer dan één persoon,’ zei Rankin. ‘Het zijn er verschillende. Toen mijn oude oom Egbert mij dit landgoed naliet, zat er een clausule bij zijn testament. Hij schreef dat hij decennialang een van de beschermheren was geweest van het Koperen Hoofd. En dat er op het landgoed een aanwijzing te vinden zou zijn over de geheime locatie van dit legendarische artefact. Zolang ik hier woon, moet ik die locatie beschermen, zelfs al kost het me de kop.’

De belangstelling van Holmes leek gewekt.

‘Wat voor aanwijzing?’ vroeg hij.

Uit:

Het onwaarschijnlijke verhaal van Baskerville Hall. De leugenvallei
Ali Standish
Vertaald door Margaretha van Andel
€ 18,99 | 304 pag.
verschijnt in september

DE LUCHTBALLON

IK GA JULLIE EEN GOUDEN TIP GEVEN. Een toptip. Voor als je weer eens van alles moet. Denk je aan dit? Vergeet je niet zus. Doe even zo. Let op blabla. Wat je weet, wat je aantrekt, hoe je hoest. Je haalt je neus steeds op, je trommelt met je vingers, er zit tandpasta op je shirt, goh wat wordt je haar lang, handen wassen na het plassen, niet smakken als je eet, hand voor je mond als je niest, wel je tanden poetsen hè, je moet nog dit, je moet nog dat...

Als dat gebeurt, heb ik een truc. De ballontruc. De luchtballontruc. Ver weg en hoog. Daar zit ik weleens in. Een prachtige rode luchtballon. Dat is mijn 'zoek het lekker uit'-plekje.

Of zoals de Duitsers zeggen: *Such's mal aus ja*. Of de Engelsen: *Keep calm and carry on*. Of de Chinezen: Snel onder de bank kruipen!

Als het te veel wordt, pomp ik in mijn hoofd de ballon al op. Hij wordt groter en groter. Je veter zit los. En maar pompen. Je cola is nog niet op. Pompen. Niet te lang op je telefoon. Pompen. Ga nou eens rechtop zitten. Pompen. Pompen.

En dan komt-ie van de grond. De grote rode luchtballon komt langzaam omhoog. Dan spring ik in het mandje dat eronder hangt en daar ga ik, los van alles en iedereen.

Ik hoor wat gebrabbel. De stemmen worden zo zacht dat ik ze niet eens meer kan horen. Vervolgens wordt het stil. Alleen een beetje wind. Zo fijn. Zo rustig. Alles wordt klein. Ik ga op weg naar de wolken. Ik zweef en mijn hoofd wordt stil. En dan hang ik daar. Boven de bergen. Boven de rivier. Boven alles. Totale stilte. Mmm...

Uit:

De betweter
Hans Sibbel & Marianne Sibbel
€ 16,99 | 94 pag.
verschijnt in februari

De lotus en de waringinboom

Indonesië, 1948. Jaap is met zijn ouders naar Java verhuisd, waar zijn vader de baas van een suikerplantage is.

Endelijk bereik ik mijn doel: het hofje. De plek is in diepe rust gedompeld. Nu pas vallen me de enorme sagopalmen op die de plek omringen. Ze doen denken aan dunne lakeien, met metershoge bladeren in plaats van armen. Gelukkig zijn er geen mensen in de buurt. Het eerste gebouw in de omgeving is de goedang en die is minstens honderd meter verderop. Geen last dus van machines, piepende lorries op de rails of schreeuwend volk.

Als ik dichterbij kom, zie ik dat tussen de met mos begroeide wortels van de waringinboom verschillende voorwerpen zijn gestopt. Ik kniel neer en kijk ernaar: zoetigheden, bloemetjes, hele en halve sigaretten, stukjes stof, vruchten, zelfs hoopjes rijst. Wat de boom ervan vindt weet ik niet, maar de vliegen zijn er reuzeblij mee. Er zijn honderden gasten op het feest van de woudreus. Misschien is dit niet de juiste plek om mijn brief aan oma te posten. Straks vreten die vliegende krengen het papier nog op.

Ergens klinkt geluid. Ik draai mijn hoofd om. In de verte slenteren twee Indonesische mannen voorbij. Ze roken, praten snel en maken wilde gebaren, alsof ze ruzie hebben, maar hun woorden klinken vrolijk. Ze gaan zo op in hun gesprek dat ze mij niet eens opmerken. Alsof ik in een andere wereld ben. En misschien is dat ook wel zo. Stel je voor dat ik onzichtbaar zou zijn. Dat kan toch? Meneer Quist noemde dit een magische plek.

Ik ga in kleermakerszit voor het water zitten. Nu pas zie ik dat het vijvertje hartvormig is. Een kleine drie meter in doorsnee. Te klein om in te zwemmen, maar te groot om overheen te springen.

Zo zit ik lange tijd in alle rust. Alles lijkt van me af te vallen. Amsterdam, de ruzies thuis, de schoolpesterijtjes, de bootreis, de scène in de trein. Alsof ik even buiten de tijd sta, in een soort nergensland,

waar niemand vragen stelt en waar het leven goed is.

Tijdens mijn gemijmer observeer ik de gigantische lotusbloemen voor mijn neus. De roze blaadjes zijn mooi, maar nog mooier zijn de gele steeltjes in het midden die vrolijk omhoogsteken, als vuurwerk van kaboutertjes.

Ik buk, strek mijn linkerhand en aai voorzichtig de dichtstbijzijnde lotusbloem.

Plotseling trekt iemand me met een ruk achterover. Ik krabbel geschrokken overeind, draai me om en sta recht tegenover een Indonesische jongen. Waar komt die ineens vandaan? Ik heb hem niet horen aankomen. Misschien omdat hij op blote voeten loopt. De jongen is iets langer dan ik ben en hij lijkt ook ouder. Ik glimlach en steek mijn hand uit.

‘Selamat datang,’ zeg ik. ‘Saja Jaap.’

De jongen staart me aan met een boze uitdrukking, waardoor ik me ineens onzeker voel. Ik wil een stapje achteruit doen, maar voor ik de kans krijg, krijg ik weer een duw. Nu ga ik wel plat tegen de grond. De jongen buigt zich over me heen en schreeuwt het uit.

‘Sedang apa kau! Gila kamoe!’

Wat doe je? Je bent gek!

Ik probeer overeind te krabbelen, maar de linkerhand van de jongen duwt me stevig tegen de grond. Nu pas zie ik het mes dat hij in zijn andere hand heeft. De jongen haalt zijn hand van mijn borst en trekt mijn broek met een ruk omlaag. Hij sist boze woorden en zwaait met het mes. Ik sta doodsangsten uit. Waar is iedereen? Die jongen gaat mijn piemel er afsnijden! Waar zijn die twee Indonesische mannen? Waar is papa? Waar is meneer Quist? Ik wil het uitschreeuwen van angst, roepen om hulp, maar er komt alleen gepiep uit mijn keel.

De jongen veegt razendsnel met zijn handpalm over mijn gezicht. Daardoor raakt hij mijn bril, die geluidloos van mijn hoofd vliegt en met een boogje in het vijvertje belandt.

Mijn hart slaat op hol! Niet mijn bril! Alsjeblieft niet mijn bril! Dat is mijn levenslijn!

Dan klinkt er een andere stem. Het is een meisje. Ze komt aangerend uit het niets, maakt wilde gebaren en schreeuwt naar de jongen.

‘Jangan ganggoe dia!’

Laat hem met rust.

De jongen bindt meteen in. Hij maakt een gebaar en schuift zijn mes onder zijn riem. Dan mompelt hij onverstanebare woorden, draait zich om, en verdwijnt in het groen.

Het meisje komt naar mij toe. Het felle zonlicht omringt haar verschijning, alsof ze rechtstreeks uit de zon komt aanlopen.

‘Gaat het?’ vraagt ze tot mijn verbazing in perfect Nederlands.

‘Nee,’ hijg ik. ‘Het gaat niet! Het gaat helemaal niet! Mijn bril is weg! Mijn bril is weg! Zonder bril zie ik niks!’

Het meisje kijkt om zich heen. ‘Rustig maar. Waar heb je hem neergelegd?’

Ik wijs naar het vijvertje. ‘Die masketel heeft ’m van mijn kop geslagen. Daar ligt-ie. Waarschijnlijk op de bodem.’

Het meisje knikt begrijpend. ‘Dan ben je hem kwijt,’ zegt ze. Ze steekt haar hand uit en trekt me overeind. Snel hijs ik mijn broek omhoog.

We kijken elkaar even aan. Het meisje is mooi. Toverogen, amandelvormig, met daarboven twee smalle wenkbrauwboogjes. Donker wuivend haar dat als stromend water over haar oren valt. Een prinses. Dat is mijn eerste gedachte. Een prinses uit een sprookje.

‘Je mag de lotus niet zomaar aanraken,’ zegt de prinses met een strenge blik. ‘En zeker niet met je linkerhand. Die is onrein.’

‘Het spijt me,’ zeg ik. ‘Ik wist het niet.’ Terwijl ik praat, prikkelt een scherpe urinegeur mijn neusgaten. Ik kijk omlaag en zie een vlek op mijn broek. Ik heb in mijn broek geplast.

De prinses kijkt ernaar, maar ze zegt er niets over. ‘De volgende keer kom ik je niet redden,’ zegt ze.

Ze draait zich om en loopt weg.

Ik voel mijn wangen warm worden. ‘Terimah kasih banjak!’ roep ik. Heel erg bedankt.

De prinses stopt, draait weer terug en knijpt haar ogen samen, alsof ze probeert mijn gedachten te lezen. Ik begin meteen te twijfelen. Heb ik haar beledigd door iets in het Maleis te roepen? Maakt dat haar kwaad? Waarom kan ik niet gewoon mijn kop houden?

Maar mijn angst is ongegrond, want de prinses glimlacht.

‘Lain kali lebih perhatikan!’ roept ze.

Beter opletten de volgende keer.

Als ze tussen het dichte struikgewas is verdwenen, kijk ik naar beneden. Snel naar huis om een nieuwe broek aan te trekken. Gelukkig liggen er genoeg in de hutkoffer.

Maar dan krijg ik een schok. De wereld om me heen is... scherp! Alles wat ik zie is haarscherp! Alle kleuren, alle vormen! De boom, het vijvertje, de lotusbloem. Alles! Maar ook het meisje. Ik zag haar niet wazig, dat besef ik nu pas, maar gewoon haar-scherp! En ik had het niet eens in de gaten!

Totaal verward wrijf ik in mijn ogen, maar het zicht verandert niet. Het is en blijft goed. Ik zie alles. Werkelijk alles! Elk blaadje aan de boom, de mieren die over de boomwortels paraderen, de knalgele steeltjes midden in de lotusbloem!

Uit:

De lotus en de waringinboom

Robin Raven

€ 15,99 | 264 pag.

verschijnt in maart

Nora's ark

Er is iets mis. Dat voel ik meteen als ik wakker word. De regen beukt op het dak in een wilde razernij. Het raam is opengekierd en ik hoor gesijpel. Beken van regenwater stromen langs het glas en buiten ziet de hemel eruit alsof hij met een zwarte stift is vol gekliederd. Is het begonnen? Is dit de vloed?

Nee, er is iets anders mis. Er... mist iets!

Billy. Hij is foetsie.

Hij zit niet op zijn vaste plekje op het kussen. En niet in de jampot op mijn nachtkastje. Ik voel in mijn haar en strijk met mijn vinger langs mijn hals, maar daar is hij ook niet.

Ineens zie ik iets. Een van de regendruppels op het raam gaat de verkeerde kant op, hij glijdt omhoog! En hij is ook niet licht en doorzichtig, maar glanzend groen.

'Billy? Ben jij dat?'

Ik kom overeind en buig me naar de ruit.

Nu zie ik het duidelijk, er is geen twijfel mogelijk. Dit is Billy, die daar aan de andere kant naar boven krabbelt. Ik schuif het raam een stukje omhoog en steek mijn hand door de opening, zodat Billy op mijn vinger kan klimmen.

'Heb je de hele nacht buiten gezeten?' vraag ik. 'Zat je achter de meisjes aan, of zo?'

Billy kijkt naar me en zijn antennetjes zakken naar beneden.

'Maar ik heb je toch beloofd dat ik je zou helpen met zoeken?' zeg ik. 'We vinden vast een vriendinnetje. Dat is ons ook gelukt voor de anderen.'

Ik til Billy op, zodat hij de jampotten en glazen flessen wat beter kan zien die rondom ons staan uitgestald. Op de boekenplanken, op mijn bureautje en op de vloer. Ze zitten vol met wriemelende, fladderende, zoemende, gonzende en rondsnoerende insecten.

Allemaal paartjes, een hij en een zij. Ook kevers. Niet één daarvan is van dezelfde soort als Billy, maar ik heb natuurlijk nog niet elke steen in het bos omgedraaid.

Billy stort nu helemaal in. Als een verlept bloemetje.

'Kop op, laat je vleugels niet zo hangen,' zeg ik en ik houd hem vlak voor het raam. 'Kijk! Er is nog een hele wereld daarbuiten. We vinden echt wel iemand voor jou.'

Dan kijk ik zelf wat beter naar die wereld en zie dat er beneden bij de grote steiger iets aan de hand is. De Ark ligt helemaal schuin. Het water staat ineens zowat tegen de steiger aan en de Ark is mee omhooggegaan. De trossen waaraan hij vastligt, staan zo strak dat het hele schip wordt scheefgetrokken. Dat kan maar één ding betekenen. De zee is gigantisch gestegen vannacht.

Ineens slaat mijn ademhaling op hol. Ik hijg als een paard, ook al zit ik hier gewoon in bed niets te doen. Als er nu een grote golf komt, slaat de Ark om. En hoe moeten we ons dan redden als de vloed komt en heel Blankfjord wordt overstroomd?

'Billy, kom,' stoot ik uit. 'We moeten papa wakker maken!'

Mama is net uit bed, maar aan papa's kant klinkt nog luid gesnurk. Hij maakt hetzelfde geluid als de oude, rochelende motor van de Ark. Zijn dikke buik deint mee met het ritme van zijn ademhaling. Elke keer als hij uitademt, trillen zijn baard en zijn snor.

Wat ziet hij er vredig uit als hij daar zo ligt. Die lieve, rare papa van mij.

Mijn eigen ademhaling kalmeert en mijn hart slaat weer normaal. Het helpt om hier dicht bij papa te zijn.

Maar er is geen tijd te verliezen. Nog even en de Ark slaat om. Alhoewel... Die grote knobbelneus van hem geeft me ineens overal de kriebels. Ik kan er niks aan doen, ik moet gewoon...

Mijn vinger met Billy erop zakt naar beneden.

'Kriebelen, kriebelen,' fluister ik, terwijl ik hem op papa's neus zet.

Billy kijkt me ontzet aan.

'Doe het,' fluister ik dwingend. 'Echt, hij is een kietelmonster!'

Billy kruipt naar papa's neusbrug en schuurt zijn achterpootjes tegen elkaar. Papa schokt en knort een keer luid. Zijn gesnurk valt stil.

'Ga door!' fluister ik.

Billy kriebelt verder. Een grinnik ontsnapt aan papa, maar hij slaapt nog steeds en nu gaat Billy er helemaal voor. Hij kietelt erop los. Giechelpufjes stoten uit papa's neus en lachkrampen trekken aan zijn mond. En dan ineens schaterert hij het uit.

Plotseling vliegen zijn ogen open – ze richten zich meteen op Billy.

'Nora!' brult hij. 'Haal die stinkkever daar onmiddellijk weg!'

Nu houd ik het ook niet langer en ik sla dubbel.

Papa smijt het dekbed van zich af. 'Wacht maar, klein onderkruipsel,' grijnst hij. 'Nu zal ik je krijgen!'

Ik veeg Billy in mijn haar en ga er als een speer van door. Dwars door de kamer, langs mama die in een ingewikkelde yogaknoop op de vloer ligt. Ik schiet in

mijn laarzen en ren over de veranda. Het hoost van de regen. Met een sprong beland ik op het grasveld en spurt verder door de slobberende plassen.

Papa haalt me in. Hij grijpt me vast en gooit me hoog in de lucht. Mijn maag buitelt mee en dat voelt fijn. Papa vangt me op en slingert me over zijn schouder.

'Hier komt de tarantula!' grijnst hij en met zijn kriebelvingers kietelt hij me onder mijn oksels.

Ineens roept mama uit het raam: 'Noach! Kijk!'

Haar stem is schril en papa blijft meteen staan.

Mama wijst naar de Ark. Het schip ligt griezelig scheef en schept bijna water. De trossen staan loei-strak.

O nee! Dat had ik hem gelijk moeten zeggen, ik had geen tijd mogen verspillen aan een hele hoop onzin.

Papa zet me neer in het natte gras.

'Sorry, papa!' zeg ik. 'Dat was eigenlijk wat ik je wilde vertellen, maar toen keek ik naar je neus en naar Billy, en toen... ik móést je gewoon een beetje plagen...'

Papa kijkt naar me met grote, vriendelijke ogen.

'Een beetje plagen, daar moeten we altijd de tijd voor nemen,' zegt hij terwijl hij even door mijn haar woelt. 'Maar nu wordt het tijd dat je broers van hun luie gat komen.'

Hij holt naar de scheepsklok die in de oude berk hangt en geeft een slinger aan het touw, zodat de bel klingelt.

'Pilger, Jonah!' roept hij. 'Wakker worden! Hier komen!'

De wind blaast een prikkende regenvlaag in mijn gezicht en op het dak van ons huis klettert het nog harder dan eerst.

Dit is een teken. De vloed komt eraan.

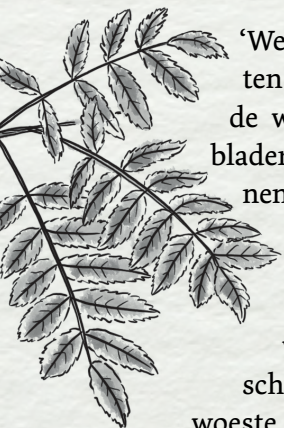
Uit:

Nora's ark

Endre Lund Eriksen & Linde Faas
Vertaald door Margaretha van Andel
€ 16,99 | 218 pag.
verschijnt in september

HET WILDE WOUD VOL GROENE MAGIE

‘We zullen ons een weg erdoorheen moeten slaan,’ zei ik terwijl we staarden naar de wirwar van verstrengelde takken en bladeren. ‘We zijn erin gekomen, dus kunnen we er ook weer uit.’

Ik begon me een weg naar voren te banen en duwde takken met mijn ellebogen opzij, terwijl ik mijn handen voor mijn gezicht hield om het te beschermen. Het was net alsof ik door een woeste jungle sloop! Ik kon niet eens meer zien waar ik Kai naartoe bracht.

Terwijl we ploeterden, kraakte en mompelde de boom om ons heen. Elke keer dat we een stap zetten, bleven onze voeten steken achter een sliert klimop of een van de kruislings kronkelende boomwortels die uit de grond omhoogstaken. Ik voelde mijn arm achter een tak haken en ik werd naar achteren getrokken op hetzelfde moment dat Kai tegen me op botste. Hij greep me vast en ik staarde omlaag naar onze voeten en benen. Die waren omwikkeld door groen dat alleen maar strakker trok wanneer we ons wilden bevrijden.

‘Ik vind dit niet leuk,’ piepte Kai en hij veegde een hele waterval van oorwormen van zijn hoofd die van bovenaf op hem was neergeregend. ‘Haal me hier weg.’

Zijn vingers knepen harder in mijn arm. Ik vond het ook geen fijne situatie, maar dat kon ik niet hardop toegeven.

Ik keek rond, in de hoop een uitweg te vinden. Ik wist niet eens meer aan welke kant de hut stond. Het was net alsof er een groen gordijn om ons heen was geslagen en de rest van de wereld was verdwenen.

‘Even niet bewegen,’ zei ik zo kalm als ik maar kon en ik trok de klimop voorzichtig van zijn voeten af, zodat hij eruit kon stappen. Daarna deed ik hetzelfde met de plantenslierten rond mijn eigen

voeten. ‘Deze kant op,’ zei ik, en ik koos een richting en hoopte maar dat het goed zou komen.

Terwijl ik me omdraaide, voelde ik een tak in mijn zij prikken. Hij duwde me, zodat ik de andere kant op bewoog. Ik kon nog net Kais hand vastgrijpen voordat we elkaar zouden kwijtraken. We strompelden verder en werden de hele tijd geprikt en gepord door twijgachtige vingers, tot de boom ons eindelijk weer uitspuugde en we weer tevoorschijn kwamen. We veegden de blaadjes en kevers uit ons haar en van ons hoofd.

‘Deze is niet zo kriebelig als de octopusboom,’ zei ik en ik gaf Kai een vriendelijke por.

‘Hij bleef me de hele tijd prikken,’ antwoordde hij, en de woorden kwamen er trillend uit. Hij deed heel erg zijn best om zijn tranen in te houden.

Ik herinnerde me dat Rafi een keer een koekje naar het hoofd van zijn zusje gooide toen ze een driftbui kreeg omdat ze van hem niet in zijn huiswerkschrift mocht tekenen. Een ‘afleidingstactiek’ had zijn moeder dat genoemd. Misschien werkte dat ook wel bij tranen.

Nu had ik geen koekjes bij me, maar ik kon wel iets bedenken wat Kai zou kunnen afleiden.

Ik hurkte neer achter een van de woekerende struiken in de buurt en drukte mijn vinger tegen mijn lippen.

‘Wil je soms dat de Gruweligen je zien?’ vroeg ik.

‘De wie?’ vroeg hij midden in een snuf en hij deed een stap naar me toe.

Ik trok hem omlaag en tuurde om de struik heen voordat ik naar een grotere struik ietsje verderop wees.

‘Het zijn griezelige dingen, die Gruweligen. Ze bewaken het Woekerbos.’ Ik rilde heel overdreven en gebaarde naar het overwoekerde veld. ‘We moeten ze uit de buurt houden van onze geheime basis.’ Ik wees naar een enorm brede boom verderop in het veld die eenzaam en alleen op wacht leek te staan. ‘Die is daar-

boven. Het allerbest verstopte hoofdkwartier ooit.’

Een flits van enthousiasme liet Kais gezicht stralen. ‘Oeh, spannend!’ zei hij. Het gesnuf en de betraande ogen waren in één klap voorbij en hij stortte zich vol overgave in het spel.

Ik grijsde, opgelucht dat hij zich zo snel kon herstellen. ‘Volg mij maar,’ zei ik.

Kai schudde zijn hoofd, wees naar een struik aan de andere kant en zette het op een lopen. Ik holde achter hem aan en we hielden ons zo laag mogelijk bij de grond. Toen we er bijna waren, splitsten we ons op. Opeens kwam Kai slappend tot stilstand en hij hapte naar lucht. Eerst dacht ik dat hij helemaal opging in het spel en ik vroeg me al af hoe de Gruweligen er volgens hem uitzagen, maar toen ik hem had ingehaald, begon de struik te schudden en zag ik er vlak achter iets bewegen. Toen ontdekte ik waar-mee hij oog in oog stond en ik hapte naar lucht.

Het was een varken. Maar als je daarbij denkt aan een schattig roze biggetje, dan heb je het mis. Dit was een enorm bakbeest! Een monstervarken met opgedroogde klonten modder op zijn roze huid met zwarte vlekken. Zijn oren, die naar voren gedraaid stonden, waren groter dan mijn handen. Het draaide zich om en staarde me aan. Het keek niet erg blij.

Vielen varkens aan, net als stieren? Ik had geen idee, maar als ik zo keek naar de omvang van dit dier, dan zou Kai zo door de lucht vliegen. En ik erachteraan.

Het varken snoof en knorde en draaide zijn kop om naar Kai, die er als bevroren bij stond.

‘Rennen!’ riep ik.

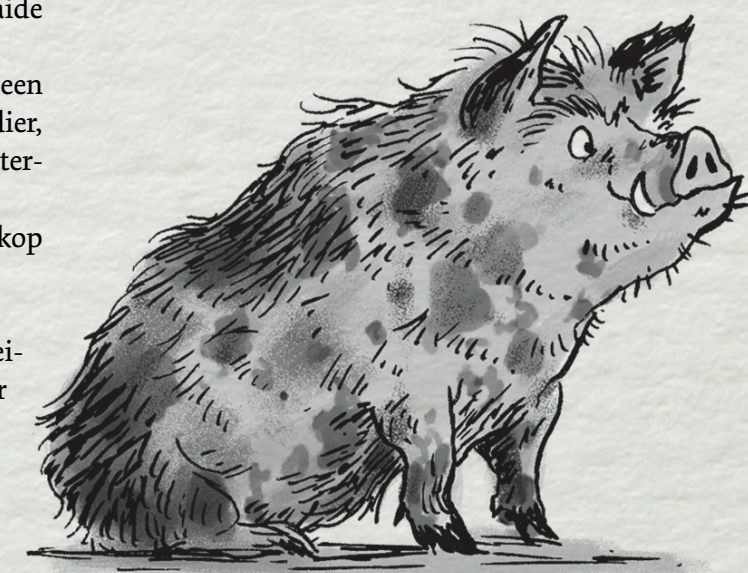
Samen vluchtten we terug naar de tuin en de veiligheid van het kleine huis, achternagezeten door het bloedstollende gekrijs van het geschrokken varken.

Hijgend en buiten adem kon ik niet anders dan denken dat we nog maar net hier waren aangekomen en er al zoveel gebeurd was. Kai was overal aan het rondneuzen, we waren aangevallen door een boom en werden nu ook nog achternagezeten door een boos, wild varken. Echt hoor, bezorgen alle kleine broertjes je zoveel gedoe?

We holden verder de tuin in toen Kai een kreet slaakte die bijna net zo bloedstollend klonk als het gekrijs van het varken. Hij kwam meteen mijn kant op en had me bijna omvergelopen. Vanuit mijn ooghoek zag ik waar hij nu weer van was geschrokken. Een deel van de heg aan de rand van de tuin was opeens losgebroken en kwam met logge passen op ons af!

Achter ons klonk een nog luidere kreet en ik zag het beest met stampende passen dichterbij komen. Tot mijn afgrijzen besepte ik dat we klem zaten tussen een wild varken en een gevaarlijk heggenmonster! Wat wás dit voor tuin?

We konden ons nergens verstoppen. En ze kwamen allebei nu wel heel snel dichterbij!

Uit:
Het Wilde Woud vol groene magie
Andy Shepherd & Ellie Snowdon
Vertaald door Sandra Hessels
€ 16,99 | 286 pag. | verschijnt in april

De geheimen van Sterrenstad

Het begon ermee dat ik in de bibliotheek *Russische ruimtevaart 1960-1965* aan het lezen was. Dat was allemaal nog heel normaal. Er staan allemaal cijfers en feitjes in, maar in die cijfers en feitjes zie ik onwijs spannende avonturen over de grootste helden die er bestaan. Wij gingen als eerste naar de ruimte. Dat was nog nooit gelukt. Het is daar namelijk niet zo prettig. Stel je voor dat je naar Siberië moet, er is alleen maar ijswind, altijd overal ijswind, en dan nog vijftien keer zo koud. Serieus, vijftien keer. En je kunt nergens staan, je aan niets vasthouden, je zweeft gewoon rond. Alleen maar leegte. Zelfs nergens lucht. Een eindeloos zwart niets.

Maar wij gingen. Als eerste. Eerder dan die rijke, dikke, luie, rottige Amerikanen. Of nou ja, zo noemt mijn moeder de Amerikanen. Ik weet eigenlijk niets over ze.

Russische ruimtevaart 1960-1965 was een van mijn lievelingsboeken, want er staan veel foto's in en naar eentje keek ik uren.

Joeri Gagarin herkende ik meteen, vooraan met de stropdas. Hij werd weggeschoten in de grootste kogel die je ooit hebt gezien, de Vostok 1, en kwam als eerste mens in de ruimte. Ik moest de datum als kleuter al leren: 12 april 1961. En hij kwam nog terug ook, niet als klomp ijs of als hoopje as, maar met alles erop en eraan! De ruimte is de allervriendelijkste plek om te zijn, maar hij is er geweest, 108 hele minuten lang, en hij kwam terug.

Ik wilde daar op dat bankje zitten, met mijn vrienden. Ik heb niet echt vrienden, alleen Zlata misschien, soort van, maar toen ik naar deze foto keek, leek het wel zo. Dat we de hele dag tekeningen hebben gemaakt voor onze raket, plannen voor wat we allemaal in de ruimte gaan doen, en dan houden we samen pauze. We hangen in de tuin en dan wil iemand een foto maken, dus kruipen we dicht tegen elkaar.

Maar dat is fijn. In de klas raken we elkaar nooit aan. En ik kan niet meer tegen de knuffels van mijn

moeder. Ze probeert het nog weleens: 'Kom toch eens hier, jochie,' zegt ze dan, maar ze knijpt te hard. Als of ze bang is dat ik ook verdwijn. En dan voel ik me alleen maar verdrietiger. Als zij mij omhelst, wring ik me meteen los, want ik moet steeds denken: maar dit zijn papa's armen niet. Waarom zijn dit zijn armen niet? Waarom komt hij niet één keertje terug, stiekem 's nachts of zo? Er zitten genoeg gaten in de muur om de stad waar hij prima doorheen kan.

Sergei Korolev herkende ik ook meteen: de directeur, vooraan in het midden, als enige met een jasje. Hij zit er sullig bij. Toen viel me iets op en moest ik grinniken, hardop in de leeszaal van de bibliotheek, er werd meteen ssst gefluisterd. De twee tuinbanken staan schuin op elkaar, dus die sluiten niet goed aan. Daarom zit directeur Korolev zo ongemakkelijk! Hij heeft niets in zijn directeurenrug, zijn ene directeurenbil hangt net op de linkerbank, zijn andere directeurenbil net op de rechterbank.

Misschien zitten Gagarin en die ander daarom zo dicht tegen hem aan. Om hem overeind te houden. Anders zou hij zo achterover tussen die banken kukelen.

Toen keek ik naar die man helemaal rechts vooraan, met zijn armen over elkaar, en kreeg ik het Laika-gevoel weer. Dat is Nikolai Nikitin, maar hij lijkt een beetje op mijn vader. Oké, mijn vader heeft bruine krullen en een buikje. Maar die blik. Mijn vader kon zijn mond net zo schuin houden. En dan zei hij iets als: 'Zeker weten?' En dan had hij zijn armen precies zo over elkaar, boven zijn buikje, tegen zijn borst. Te hoog eigenlijk, best wel onhandig. Maar ik vond het stoer. Hij liep nooit ergens meteen achteraan. Hij geloofde niets zomaar. Hij wilde bewijzen. Harde bewijzen. Dat heb ik van hem.

Ik bedoel, één keertje durfde ik te vragen waar hij nou is. Dat voelde als iets wat je gewoon niet doet, maar ik had heel slimme vervolgvragen bedacht en ik moest het echt weten. We zaten in de huiskamer,

op de bank tegen elkaar aan, dat wel, maar gelukkig sloeg ze geen arm om mij heen. We hadden wollen dekens over onze benen en een hete kruik tussen ons in. Aan de binnenkant van de ramen stond een ijslaagje en er kwamen wolkjes uit onze mond.

Het was stil. Ik hoorde mijn moeder ademen. Zelfs haar hartslag kon ik horen. Twee keer gingen haar lippen van elkaar, maar bleef het stil.

'Ik weet het echt niet,' zei ze uiteindelijk.

'Zou je het zeggen als je het wist?'

Ze wachtte weer en zei toen: 'Nee.'

'Dus misschien weet je het wel, maar zég je alleen dat je het niet weet.'

'Maar ik weet het echt niet, jongen.'

'Maar dat zou je ook zeggen als je het wel wist.'

Ze reageerde niet.

'Dus kan het nog steeds dat je het wel weet.'

Ze bleef stil.

'Want het is een geheime missie.'

Ik mag niet 'geheime missie' zeggen, dat wist ik wel. Ze heeft het zelf één keer gezegd, maar toen sloeg ze direct haar hand voor haar mond. Het ging natuurlijk direct bij mijn lijstje aanwijzingen. Maar ik begreep er niets van, want mijn vader werkte als een doodgewone monteur en nu klonk het opeens alsof hij een spion was of zo. En mijn vader is de tofste peer die er is, maar hij is echt totaal géén spion. Ik bedoel, spionnen kunnen goed schieten en we hebben eens samen in het bos hier een pijl-en-boog gemaakt van takken: ik raakte meteen het doel, hij geen enkele keer. En ik zei een keertje 'Good morning everyone' bij het ontbijt, maar dat verstond hij niet eens. Terwijl spionnen toch de Amerikanen moeten af luisteren en zo. Nee, mijn vader is geen spion. Een spion met een buikje, dat is sowieso onzin.

Nu mijn moeder niet op mij reageerde, herhaalde ik uitdagend: 'Een geheime missie.'

'Je moet dat niet zeggen, Ilya.' Ze klonk uitgeput.

'Waarom mag ik geen "geheime missie" zeggen?'

Ik had heel erg zin om honderd keer achter elkaar 'geheime missie' te zeggen.

'Omdat...' Ze zocht naar woorden. 'Jij hoort van niks te weten, Ilya. Als jij dat soort woorden zegt, weten ze dat je het van mij hebt en dan hebben we een probleem, oké?'

Ze was serieus en ik zweeg. Mijn vader was een doodgewone monteur, maar moest hij nou toch iets heel bijzonders doen? Ik zag het meteen voor me, mijn vader die aan een dikke bout draaide binnen in een raket, in Kazachstan of zo, waar ze meestal de raketten lanceren. Of was er iets anders geheims, waarvoor ze een monteur nodig hadden? Misschien toch dat geheime superwapen, waar die klasgenoot van me het weleens over had, waarmee we in één keer alle Amerikanen tegelijk konden verdampen?

Hieraan moest ik denken toen ik net in de bibliotheek door een tijdschrift bladerde: *De hemelkoepel en verder*, uit 1973. Het is vergeeld en ruikt muf, maar daarin staan tenminste nog de echte kosmonauten. We gaan nu nooit meer naar de ruimte, de mozaïeken van onze helden op het plein verbrokkelen, de verboden gebouwen zijn zo lek als een vergiet. Ik bladerde snel, want ik zag niets interessants, maar toen stuitte ik op dezelfde foto als eerder.

Nikitin zit weer helemaal rechts, met zijn armen over elkaar, net als mijn vader. Ik kan de gekste dingen aan hem missen. Het Laika-gevoel kwam op en ik bladerde snel verder, maar de foto bleef in mijn gedachten nagloeien. Er was iets geks mee, maar wat? Dus ik bladerde terug en keek er langer naar. Niets bijzonders, Gagarin gewoon op de voorste rij met z'n stropdas, daarnaast de directeur die zo moeilijk zit omdat die banken niet aansluiten, daarnaast – nee, wacht! Achter hen is het leeg.

Waar nu de trap is, stond eerst toch een man die net een grap lijkt te vertellen en zijn armen op de schouders van zijn burens legt?

Uit:

De geheimen van Sterrenstad
Reinier Sonneveld
€ 15,99 | 208 pag.
verschijnt in februari

DODO'S WAREN DOM

Dodo's waren domme vogels met korte pootjes die op klunzige wijze uitstierven nadat Nederlandse zeelieden in de zestiende eeuw op het eiland Mauritius landden. Toch?

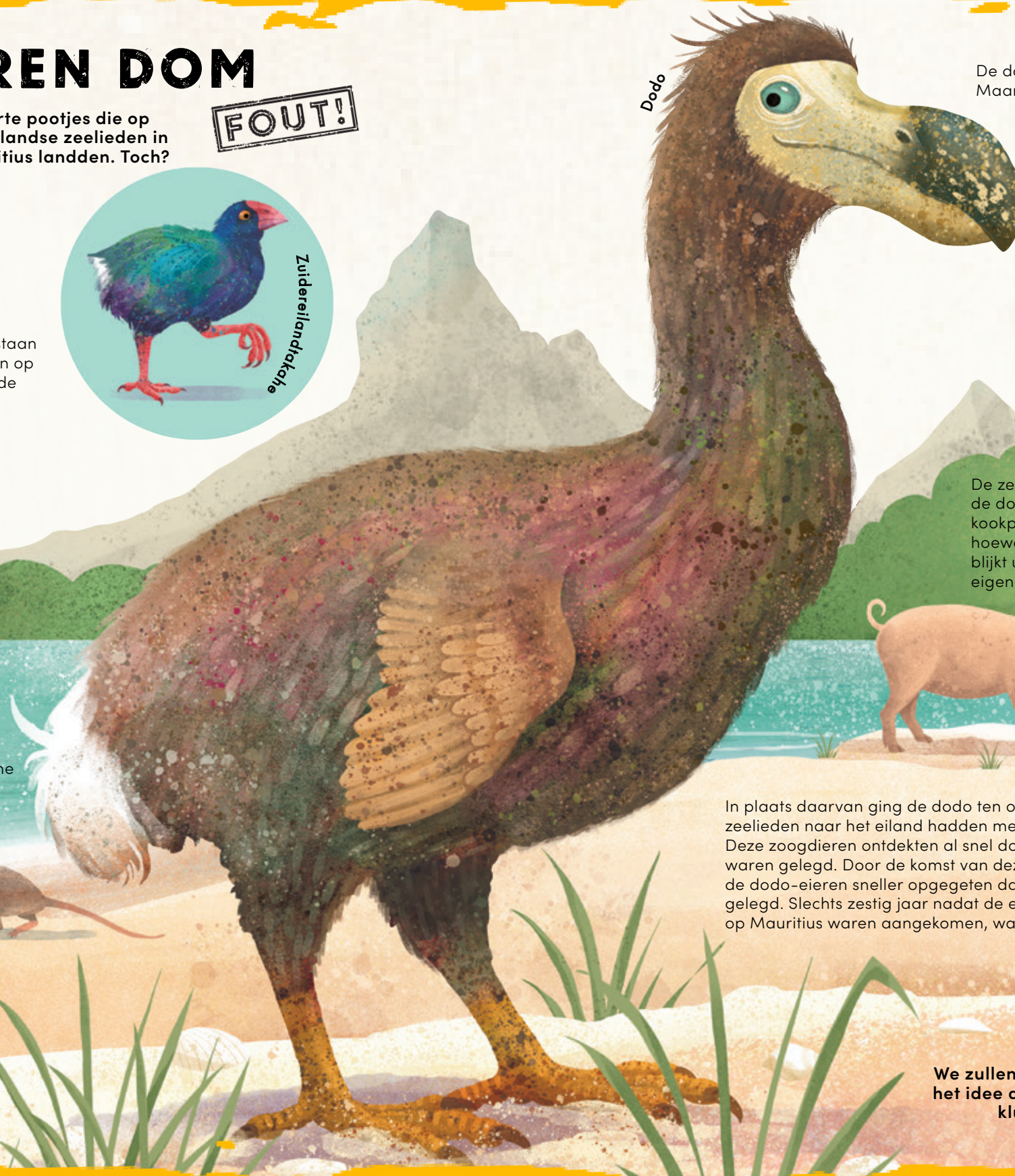
FOUT!

Nou... het verhaal van de dodo is iets gecompliceerder. Om te beginnen was hij niet klunzig. Hij had juist heel sterke, lange, gespierde poten om de bergen in zijn leefgebied te kunnen beklimmen en leek daarin een beetje op de **ZUIDEREILANDTAKAHE**.

Door bewaard gebleven dodo-DNA te bestuderen zijn wetenschappers erachter gekomen dat de dodo is ontstaan uit een soort **DUIF** die miljoenen jaren vóór de zeelieden op het eiland terecht kwam. In de loop van de tijd werden de nakomelingen groter, gedrongener en sterker.

De dodo is decennialang niet goed beschreven omdat niemand zich realiseerde dat de soort aan het uitsterven was. In die tijd was niemand geïnteresseerd in het vastleggen van vogelgegevens voor de wetenschap en er zijn maar een paar schetsen van levende dodo's gemaakt. Het beeld van de domme dodo dat we vandaag de dag kennen, is door kunstenaars gemaakt, minstens honderd jaar nadat de dodo al was uitgestorven!

De dodo zag er dus niet zo uit als ons altijd is voorgehouden. Maar heeft hij wel zijn eigen ondergang veroorzaakt?

Nee! De dodo was niet dom – hij had zelfs vrij grote hersenen – maar hij was wel naïef. Omdat hij nog nooit mensen had ontmoet, besepte hij niet dat die gevaarlijk konden zijn. De dodo was immers geëvolueerd op een eiland waar hij geen natuurlijke vijanden had. Hij was zelfs zijn vermogen om te vliegen kwijtgeraakt omdat hij nergens voor hoefde te vluchten.

De zeelieden die in 1598 op Mauritius aankwamen, hebben de dodo's die ze tegenkwamen gewoon opgepakt, in hun kookpotten gegooid en allemaal opgegeten, toch? Nou... hoewel de bezoekers wel een paar vogels hebben gegeten, blijkt uit brieven en dagboeken van de zeelieden dat dodo eigenlijk niet zo lekker smaakte!

In plaats daarvan ging de dodo ten onder door andere dieren die de zeelieden naar het eiland hadden meegebracht: varkens en ratten. Deze zoogdieren ontdekten al snel dodo-eieren, die op de grond waren gelegd. Door de komst van deze 'invasieve diersoorten' werden de dodo-eieren sneller opgegeten dan er nieuwe konden worden gelegd. Slechts zestig jaar nadat de eerste mensen, varkens en ratten op Mauritius waren aangekomen, was de dodo voorgoed verdwenen.

We zullen nooit precies weten hoe de dodo eruitzag, maar het idee dat de dodo een dom dier was dat door zijn eigen klunzigheid uitstierf, moet zeker uitsterven.

Uit:

Alles wat je weet over vogels is FOUT!
Dr. Nick Crumpton & Gavin Scott
Vertaald door Steven Blaas
€ 16,99 | 64 pag. | verschijnt in maart

QUIZ

WAT WEET JIJ OVER VOGELS?

Over vogels wordt van alles en nog wat beweerd. Duiven zouden vies zijn, dodo's dom en kuikens heel schattig... Maar dat is helemaal niet zo! Als je wilt weten hoe het nou écht met die dieren zit, dan mag je *Alles wat je weet over vogels is FOUT!* van Nick Crumpton niet missen. Maak deze quiz om erachter te komen hoe het met jouw vogelkennis gesteld is!

2

IS HET SUPERZICHT VAN VOGELS HUN STERKSTE ZINTUIG?

- A. Meneer Crumpton, kom op... Dat kan toch iedereen uitvogelen?
- B. Nee, dat verschilt per vogel: sommige vogels hebben bijvoorbeeld snorharen of een goed gehoor.
- C. Nee, dat verschilt per vogel: sommige vogels hebben bijvoorbeeld helemaal geen ogen.

1

ZIJN VOGELS DIE OP ELKAAR LIJKEN ALTIJD FAMILIE?

- A. Ja, duh. Is dat nou wat er in dat boek staat? Vertel me eens wat nieuws alsjeblieft...
- B. Nee: soms gaan ze op elkaar lijken omdat ze op dezelfde manier leven, bijvoorbeeld doordat ze hetzelfde voedsel eten.
- C. Nee en er is zelfs een spreekwoord door ontstaan: elk vogeltje zingt zoals het gebekt is.

6

WAT IS HET GROOTSTE NEST DAT WE KENNEN?

- A. Dat van de papegaaiduiker: die maakt diepe holen in een tunnel onder de grond.
- B. Dat van de republikeinwever: die maakt een soort flatgebouw waar wel vijfhonderd vogels in kunnen wonen.
- C. Dat van de Amerikaanse zeearend: zijn eierkasteel kan wel tweeduizend kilo wegen, net zoveel als een Afrikaanse olifantentienter!

7

WELKE VOGEL WERKT HET BEST MET MENSEN SAMEN?

- A. De grote honingspeurder: een klein vogeltje dat van honing houdt, maar vaak gestoken wordt door bijen en daarom ons de weg wijst naar nesten. Als wij het nest dan openen, blijft er altijd wel wat lekkers voor hem over!
- B. De papegaai: een vogel die dezelfde taal kan spreken als wij, waardoor we gezellige gesprekken met hem kunnen voeren!
- C. De thermometervogel: een vogel die op een kip lijkt en een nest van aarde en rottende bladeren maakt. De warmte die dat nest afgeeft, kunnen wij weer gebruiken voor bijvoorbeeld verwarming!

3

WELK WEETJE IS NIET WAAR?

- A. Een struisvogel steekt zijn kop in het zand bij gevaar.
- B. Sommige kuikens verdedigen zich tegen roofdieren door een stinkend goedje over hen heen te spugen.
- C. Sommige vogels doen alsof ze strompelen om een roofdier voor de gek te houden.

4

WELK WEETJE OVER ZEEMEEUWEN IS WAAR?

- A. Een zeemeeuw heeft een heel klein brein.
- B. Een zeemeeuw houdt helemaal niet van eten.
- C. Een zeemeeuw is niet een soort op zich: het is een naam die mensen gebruiken voor ongeveer vijftig verschillende soorten meeuwen.

5

WAT IS EEN ORNITHOLOOG?

- A. Dat is iemand die vogels bestudeert – makkie!
- B. Dat is iemand die zich elke dag in een vogelpak hijst – simpell!
- C. Dat is iemand die helemaal niets met vogels te maken heeft – gewoon een stom grapje uit het boek!

Check hier of je alle antwoorden juist had!
1. B, 2. B, 3. A, 4. C, 5. A, 6. C, 7. A

De wolken van Otis

Tevreden luister ik naar het gebabbel van Mimir. Ze vertelt papaja over haar dag. Hij luistert en stelt enthousiast vragen. Ze lijken eerder vrienden in plaats van vader en dochter. Ze maken de hele tijd grapjes en lachen veel. Ik zeg niets, maar hoop dat dit moment eeuwig blijft duren. Als mijn kom fruit leeg is, vult papaja hem opnieuw zonder iets te vragen. In een mum van tijd is de kom opnieuw leeg. Mijn buik voelt vol en doet geen pijn. Ik geniet.

Mimir kijkt op als ze een haan hoort kraaien. 'Dat is Woeste Willem. Hij mist me waarschijnlijk.'

'Waarom heet hij zo?'

'Hij is een vechthoen. Maar hij is niet eng, hoor. Ik durf hem zelfs te aaien.' Ze is zichtbaar trots op zichzelf. 'O, en je moet Stoetel ontmoeten! Hij is een ayam ketawa. Dat betekent lachkip, maar hij is een haan, dus dat slaat nergens op. En Miss Nederland heeft een gek kapsel en Satsu heeft de mooiste staartveren die je ooit hebt gezien. Ze is een Japanse satsumadori, maar ik noem haar gewoon Satsu.' Mimir ratelt aan één stuk door. 'En dan is er nog... Kom! Je moet ze zelf zien!' Ze springt op, grijpt mijn hand en trekt me met zich mee. 'Ruim jij alsjeblieft af, papaja? Ik zal straks de tafel dekken en de afwas doen.'

'Ben ik weer de pineut,' pruilt papaja.

'Ik hou meer van jou dan Descartes van slapen!' troost Mimir hem. Papaja lacht alweer. Mimir knijpt blij in mijn hand. 'Het is zo leuk dat je hier bent. Normaal zou ik daar nooit mee

wegkomen. Ik moet altijd de tafel dekken en afruimen.'

'Ik vind het niet erg om dat te doen. Zal ik teruggaan en -'

'Natuurlijk niet, leuk lieveheersbeestje! Papaja verwent mij graag. En jou. Hij zorgt graag voor anderen. Ben je bang voor kippen? Want dat begrijp ik, hoor. Dan kun je het beste buiten het kippenhok wachten en toekijken terwijl ik ze verzorg.'

'Natuurlijk ben ik niet bang.' Ik zeg haar niet dat papa en ik een kip hebben geslacht en opgegeten toen er een paar maanden geleden één rondliep in onze tuin.

'Prima. Als je toch bang wordt, verstop je je maar achter mij. Dan bescherm ik je.' Ze leidt me naar het kippenhok achter in de tuin.

Ik probeer mijn lachen in te houden en knijp dankbaar in haar hand. Het voelt zalig als Mimir mijn hand pakt om me ergens heen te sleuren en die daarna blijft vasthouden.

'Tada!' roept ze trots als we er zijn.

Ik doe alsof ik erg onder de indruk ben, hoewel ik hier al een keer geweest ben met papa.

'Kukelehahaha,' kraait een haan.

'Dat is Stoetel. Kom, ik stel je aan iedereen voor.' Een voor een wijst Mimir alle kippen en hanen aan. Ze weet niet alleen welk ras ze zijn, maar heeft ze ook een naam gegeven en beschrijft hun karakter. Het is de eerste keer dat ik kippen beschouw als huisdieren en niet als vee dat je vetmest en opeet. Gehoorzaam aai ik ze allemaal, behalve een volledig zwarte kip die naar ons loert van onder een struik. Natuurlijk heb ik al eerder kippen

aangeraakt, maar ik heb er nooit bij stilgestaan dat ze echt zacht en pluizig zijn. Verbaasd kijk ik toe als Mimir handschoenen aantrekt en zonder een krimp te geven het stro uit het leghok haalt. Dat zit vol poep en het stinkt. Ze neuriet terwijl ze het over het kippenhok verspreidt.

'Waarom doe je dat?' vraag ik.

'Grappig, hè. Ik strooi poep in het rond! Kippen vinden het fijn om in stro of versgemaaid gras te scharrelen. Als de boerderij af is, wil papaja de moestuin opknappen. Dan gaan we de strontjes van de dieren gebruiken als mest. Op dit moment heeft papaja geen tijd voor de tuin, dus spreid ik het gewoon uit. Het kippenhok is groot genoeg.'

'Hoe vaak doe je dit?'

'Elke keer als ik een shitdag heb! Grapje! Gewoon, als het nodig is. Nu moet ik nieuw stro en graan halen uit het schuurtje.'

'Zijn de konijnen daar?'

'Ja. Die moet je natuurlijk ook ontmoeten. Ze zijn echt fantastisch en... Eh... Dus...' Mimir doet de werkhandschoenen uit, frunnikt aan haar oorwarmers en kauwt op haar lippen. Ze is duidelijk nerveus of boos.

Ik vraag me af of ik iets verkeerd gedaan heb. 'Je bent echt gek op je huisdieren,' zeg ik voorzichtig.

'Ze zijn geweldig.'

Ik ben opgelucht dat ze niet boos is, maar vraag me af waarom ze zo zenuwachtig is. 'Ik had nog nooit huisdieren gehad voor ik de honden -'

'Wie zorgt voor ze terwijl je hier bent?'

'Vanochtend zei je vader dat -'

'Noem hem gewoon paps als we hier zijn. Ik heb twee vaders, dus ik weet niet over wie je praat als je je vader zegt.'

'Paps zei vanochtend dat Beauvoir en Rikyu ook hier mogen logeren.'

'Toppie! Ga snel naar huis om ze te halen. Het is niet ver, toch?'

'Nu?'

'Tuurlijk. Dan verzorg ik ondertussen de kippen. Daarna kun je de konijnen ontmoeten. Perfect!'

De knoop in mijn maag trekt samen. Ik wil niet naar huis. Wat als papa er is en beslist dat ik daar moet blijven? Ik wil hier echt logeren. Maar ik moet naar huis. Ik moet de honden ophalen, want papa geeft hun nooit te eten. Ik realiseer me dat ik het hondenvoer niet opgehaald heb bij Romi. Beauvoir en Rikyu hebben al lang niets meer gegeten en moeten uitgehongerd zijn. 'Ik ga met de fiets, want ik moet nog hondenvoer gaan... kopen... in de supermarkt.'

'Doe niet gek. Ik vraag wel aan papaja om paps te bellen. Dan gaat hij naar de winkel. Haal de honden gewoon!'

'M-maar...'

'Tot straks!' Mimir geeft me een duwtje en lijkt niet te kunnen wachten tot ik weg ben.

'Ben je boos op me?'

'Tuurlijk niet. Waarom denk je dat?' Ze huppelt ongeduldig van haar ene been op het andere. Fronsend kijk ik haar aan. Mimir merkt het en staat abrupt stil. 'Vind je dat ik raar doe?'

'N-nee. Een beetje misschien...'

'Dat komt omdat...' Het is duidelijk dat ze een excuus zoekt.

'Wil je niet dat ik hier ben?'

'Jawel! Maar niet nu, want ik moet eerst... Ik heb even tijd nodig om...'

Gespannen kijk ik haar aan.

'Ik moet echt een drolletje gaan leggen en dat gaat niet met jou erbij.'

Opgelucht lach ik. De knoop in mijn buik ontwart zich.

Uit:

De wolken van Otis
Evy Danckers & Marijke ten Cate
€ 16,99 | 212 pag. | verschijnt in juni

Tekentips van...

Marijke ten Cate

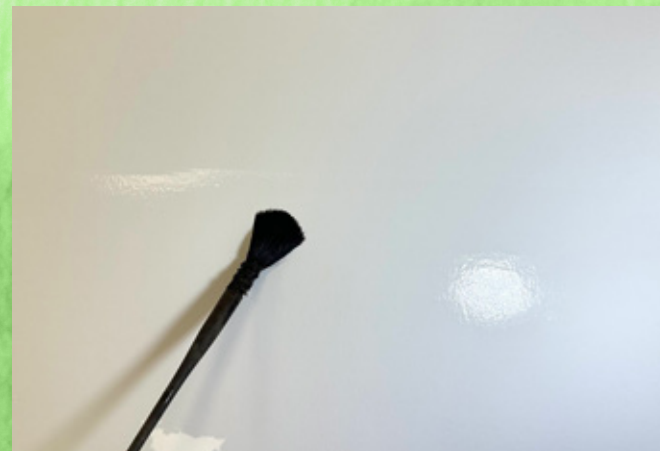
foto © Gerjan van der Tuuk

Een bloemenveld voor Otis

Otis is de hoofdpersoon van het nieuwe boek van Evy Danckers, *De wolken van Otis*. Marijke ten Cate maakte er schitterende illustraties bij. Je kent Otis misschien al uit Evy's boek *De regenboog van Mimir*. Nu heeft hij zijn eigen verhaal! En met deze tekenles kun je hem ook een bloemenveld geven.

WAT HEB JE NODIG

- Aquarelverf **of** ecoline
- Een groot, dik penseel
- Een dunner penseel
- Kleurpotloden
- Aquarelpapier

Stap 1

Maak de onderste helft van je papier nat met schoon water.

Stap 2

Gebruik verschillende groene en gele kleuren. Maak op het natte papier vegen, vlekken en stippen met aquarelverf of ecoline.

Stap 3

Doop je dikke penseel in de verf. Tik met je vinger tegen de kwast, zodat de verf over het papier spettert.

Stap 4

Trek met een kleiner penseel grassprietten in de natte verf. Laat nu alles goed drogen. Je mag ondertussen best even een koprol en handstand doen.

Stap 5

Teken met donkergroen kleurpotlood grote bladeren. Maak losse krassen en golvende lijnen. Het hoeft niet netjes!

Stap 6

Teken nu kleinere details, iets preciezer: bijvoorbeeld bloemen, vliegen en andere beestjes.

Veel
verfplezier!

Voor Christian was met de komst van de vreemdelingen een nieuwe wereld opengegaan. Het was dus waar wat hij al had vermoed: aan de andere zijde van de oceaan lag een reusachtig land, met beschaafde mensen, met steden en universiteiten, maar vooral met mensen die op avontuur durfden gaan! Hoewel hij weinig had begrepen van de technische wonderen waarover de professor had gesproken, was één ding goed tot hem doorgedrongen: in het Groot Badense Rijk waren mannen belangrijker dan vrouwen. Iets wat volgens Armina-Dottir nooit goed kon gaan, maar kijk eens! De Badeners waren gekomen met een schip dat groter, sterker, sneller was dan welke Thuleense vrachtboot ook. Ze droegen kleren van verblindende pracht, met gouden strepen op de mouwen en baretten, en lange broeken, keurig in de vouw. Van de moord op de watervogels was hij evenzeer geschrokken als de Konega, maar Kunz' gestamelde verontschuldiging dat de bemanning van de Badenfelder niets kon weten van de wetten die op Thule golden had hij redelijk gevonden. Waarvoor was zijn moeder dan bevreesd? Hij wist dat hij haar met zijn verwijt dat ze de vooruitgang probeerde tegen te houden pijn had gedaan, toch herhaalde hij die woorden nu. Na de maaltijd waren moeder en zoon de tuin in gegaan om te genieten van de koelte na de warme dag. Armina-Dottir bleef midden op het grindpad staan.

'Nee Christian, ik probeer niet de vooruitgang tegen te houden, ik probeer de vernietiging van Thule te voorkomen.'

'U overdrijft. Thule zal heus niet in de oceaan verzinken als we hier een paar vreemdelingen verwelkomen.'

'Geloof je werkelijk dat dit gewone ontdekkingsreizigers zijn, die uit pure nieuwsgierigheid naar ons toe zijn gekomen? Ik niet. Ik voel... ik ben er zeker van dat ze andere plannen hebben.'

'Wat voor plannen dan?'

'Dat weet ik niet – nog niet, maar veel goeds kan het niet zijn. Daarom heb ik Kunz gevraagd onze gast te blijven. Die man is zo met zichzelf ingenomen dat hij te veel praat en uit wat hij zegt kunnen we veel opmaken. Eén ding is me daarstraks al duidelijk geworden: hij veracht ons.'

Christian maakte een afwerende beweging.

'Ja, dat verbaast je. Hij gedraagt zich zo beleefd. Maar dat is de buitenkant. Zijn kruiperige manieren verhullen een eierzuchtig innerlijk. Je wilt weten waarvoor ik bang ben. Ik ben bang voor mensen die de wereld zien als een wingewest dat veroverd kan worden en in dienst kan worden gesteld van de mensheid. Het waren zulke mensen boven wier hoofden de Grote Ramp zich lang geleden voltrok. Lees er de oude verhalen maar op na. Die mensen zijn knap en ondernemend, moedig en vindingrijk, heel slim, maar vooral wreed. Ze denken aan niets dan aan zichzelf en hun eigen belangen, ze zijn in staat daaraan alles en iedereen op te offeren: dieren, mensen, hun leefomgeving...'

'Mama, de Grote Ramp vond zo'n kleine duizend jaar geleden plaats en de overgeleverde verhalen zijn zo vaak doorverteld en daarbij veranderd en verminkt dat je ze nu niet meer ernstig kunt nemen. Het zijn sprookjes geworden.'

'Sprookjes, sagen, met een kern van waarheid.' Ze vervolgde: 'Wat was het eerste dat de Badeners deden toen ze in de fjord voor anker gingen? Ze lieten het driemaal donderen; er kwamen vuurflitsen en rookwolken uit de dingen die ze op het dek hebben staan, maar het was geen vuurwerk! De bedoeling was indruk op ons te maken, ons angst aan te jagen. Maar alleen de vogels schrokken zich een ongeluk. Die ontploffingen richtten geen schade aan, ik voelde het eerder als een waarschuwing: pas op, dit schip kan zich verdedigen. Terwijl het bij geen enkele Thuleense zou zijn opgekomen om het schip plompverloren aan te vallen.'

'Dat konden de Badeners niet weten,' zei Christian snel.

'Je hebt gelijk. Toch was het een machtsvertoon dat me niet beviel. Ik heb daarstraks Anouk meegestuurd met Kunz, zodat hij een kijkje op dat schip kon nemen om te zien uit welk apparaat dat gedonder kwam en hoe het werkt.'

'Ik weet zeker dat uw wantrouwen misplaatst is, mama,' hield Christian vol. Hij kon heel koppig zijn.

'Ik hoop het, jongen.'

Ze maakte zich werkelijk zorgen. Christian vond dat nog steeds overdreven. Hoe konden mensen uit

een beschaafd en hoogontwikkeld land ooit een gevaar zijn voor Thule?

De volgende ochtend dwaalde Christian door de paleistuin, nadenkend over zijn moeders wantrouwen en zijn eigen twijfels. In de grote vergaderzaal besprak de Konega met de Vrouwenraad de situatie. De deuren van de vergaderzaal stonden wijd open, want het was weer een warme dag en van het pad af kon Christian naar binnen kijken, waar de vrouwen om de grote tafel zaten. Armina-Dottir was aan het woord...

Waar ging het vandaag over? Christian kon het wel raden: over de Badeners natuurlijk. Als jongen had hij het recht niet dit soort vergaderingen bij te wonen, maar zijn nieuwsgierigheid groeide.

'Ze praten, ze nemen besluiten, ook over mij,' mompelde hij opstandig in zichzelf. 'Maar dat doen ze wel zónder mij!'

Hij keek weer naar de open deuren. Terzijde daarvan groeiden de rododendrons, rode, witte en lila bloesemschermen – ze begonnen al enigszins uitgebloeid te raken. Als hij eens...?

En toen deed hij wat hij nog nooit eerder in zijn leven had gedaan.

Met een wijde boog naderde hij de gevel, zó dat niemand die binnen zat hem kon opmerken en hij schoof op zijn buik onder de struiken. Nog altijd kon hij niet alles verstaan wat in de zaal werd gezegd, maar als een van de aanwezige vrouwen haar stem een weinig verhief, werd het wel verstaanbaar. Omdat de discussie daarbinnen hoog oplaaide, gebeurde dat nogal eens. En niemand kon Christian zien, weggedoken onder de bloesemschermen en brede bladeren...

'... maar waaróm zouden wij ons isoleren?' hoorde hij de oude wijze Katuna zeggen. Armina-Dottir antwoordde: 'Omdat uit wat Kunz ons vertelde we kunnen opmaken dat het Badense Rijk een roofstaat is. De Badeners beschouwen de Aarde als iets dat benut, geëxploiteerd en uitgemergeld kan worden -- niet als een geschenk waarmee de mens behoedzaam dient om te gaan.'

'Dat geloof ik niet,' riep een van de andere vrouwen. 'Wat ik tot nu toe van de vreemdelingen heb gezien was niet ongunstig. Het zijn keurige mensen. Beleefd zijn ze ook. Ik denk dat we veel van hen kunnen leren.'

'Nee,' riep Kila luid. 'Ik heb gisteren nog even met Kunz gepraat. De Badeners vinden dat wilde dieren in een beschaafd land niet geduld kunnen worden en dus worden ze bij hen uitgeroeid. De man was stomverbaasd te horen dat in onze wouden nog beren, wolven, vossen, lynxen en elanden rondzwerven en hij begreep maar niet dat wij niet verbeteren jacht op die dieren maken. Welnu, mensen die er zo over denken kun je niet beschaafd noemen.'

Daarop volgde een verward over en weer gepraat waarvan Christian de helft niet kon verstaan. Eindelijk werd het stil en kon de Konega zich verstaanbaar maken.

'Voor de Badeners,' zei ze helder, 'tellen alleen mensen en dan nog slechts die mensen die de macht uitoefenen. Alle anderen moeten dienstbaar zijn, vooral de vrouwen. Dat is wat ik zo griezelig vind. Hoe zien deze Badeners ons? Wat willen zij?'

'Zij willen ons helpen,' riep een stem.

'Nee, zij willen ons onderwerpen,' riep een ander.

'Zij zijn alleen nieuwsgierig,' klonk de derde.

Uit:

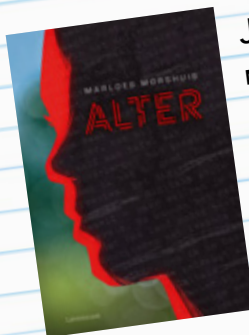
Kinderen van Moeder Aarde

Thea Beckman

€ 17,99 | 350 pag.

Recensies

JOEP over **Alter** MARLOES MORSHUIS € 19,99 | 410 pag.

Alter speelt zich af in de toekomst en gaat over Roz en haar vriend Fabian. Zij leven in een fantastische wereld, maar daarvoor moeten ze wel een dialego hebben. Een dialego is een perfecte digitale versie van jezelf. Maar is het allemaal wel zo mooi als het lijkt? Want als je niet leeft naar de regels van je dialego, krijg je een rood scherm bij de maandelijkse Check. Drie rode schermen betekent dat je naar een

transferum gaat en daar wil je echt niet naartoe! Wanneer Roz en Fabian drie rode schermen krijgen en in serieuze problemen komen, bedenken ze samen met Wilfred (een boekhandelaar en goede vriend) een plan. Zal het ze lukken om hun vijand te verslaan en uiteindelijk in vrijheid te kunnen leven?

Ik vond Alter heel tof en megaspannend! Ik kon me heel goed inleven in Roz, omdat ik zelf ook echt niet met een dialego zou willen leven. Dan kun je jezelf helemaal niet zijn. Ik vind het heel cool dat het boek Alleen samen uit Alter ook te lezen is als je het boek omdraait. Ik las eerst Alter en daarna Alleen samen. Dat vond ik wel een fijne volgorde. Alter is een superspannend dystopisch verhaal dat je laat nadenken over de toekomst en je laat beseffen hoe belangrijk vrijheid is. Ik vind het echt een aanrader!

JUTTA over **Het verhaal van een prinses en een pistool**

CEES VAN DEN BERG & MONIQUE DOZY
€ 16,99 | 272 pag.

Dit boek gaat over Pim. Als haar oma overlijdt, belandt ze in een vreselijk weeshuis en komt ze erachter dat ze geadopteerd is. Pim moet weten

wie ze echt is en huurt een privédetective in. Die doet dingen op een bijzondere manier. Ik vond het een heel erg grappig boek. Maar het was ook verrassend. Er zaten allemaal wendingen in die ik niet zag aankomen. Dat maakt een verhaal voor mij extra leuk. Als je het kunt voorstellen, is het ook maar saai.

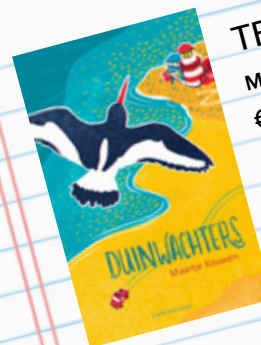
Pim is een erg eigenwijs personage dat bleef zoeken naar haar achtergrond. Ik hou van zulke personages en in dit boek is dat ook nodig, dat eigenwijze. Want anders was Pim heel ongelukkig geworden in het weeshuis. Dit boek vind ik een enorme aanrader voor mensen die van grappige boeken houden met een boeiend, verrassend verhaal.

PIP over **De Grompus** ALEX T. SMITH € 17,99 | 176 pag.

Ik kies De Grompus en zijn gluiperige, gruwelijke kerstplan, omdat ik het boek leuk, grappig, gek en onverwacht vind. Met zijn viereen lezen we het boek in de avonden voor kerst. Als het dan kerst is, hebben we het boek ook uit.

Het boek gaat over de Grompus, die van spruitjes en De Stok houdt. Als met kerst zijn spruitjes op zijn, dan brult hij. Je komt erachter dat hij niet houdt van de zee (ook al heeft hij die nog nooit gezien), sokken (met gaten erin), sokken (zonder gaten erin), eigenlijk sokken in het algemeen, maar wat de Grompus nog verschrikkelijker vindt is... Kerstmis! En daar gaat het verhaal over. Hij is altijd chagrijnig met kerst, maar hoe hij daarmee omgaat, kun je lezen in dit boek.

TEIJN over **Duinwachters** MAARTJE KOUWEN € 15,99 | 260 pag.

Ik heb Duinwachters gelezen omdat ik van de Wadden houd. Het boek gaat over Tibe, die de hele zomervakantie bij zijn opa en oma logeert op een Waddeneiland en daar avonturen beleeft. Zijn opa is een vogelaar en hij gaat vaak mee vogelspotten. Eerst vindt hij dat saai, maar hij vindt het steeds het leuker worden en leert er steeds meer over. En jij als lezer ook. Op een dag ontdekt hij iets uit het verleden van zijn opa en dat is de start van een zoektocht. Als er opnieuw iets ergs lijkt te gebeuren dat niet goed is voor de natuur, dan komt Tibe in actie, samen met zijn vriendin Elfi. Samen proberen ze de natuur op het eiland te redden.

Ik vind het boek leuk. Heel erg leuk. Uiteindelijk wordt het ook een soort van detectiveverhaal en dat vind ik echt geweldig. Bij sommige stukjes dacht ik echt: wat gaat er nou gebeuren, hoe loopt het af? Ik vind het verhaal ook leuk omdat ik ook glutenvrij eet, net als Tibe, dat lees je niet vaak in een boek. Ik vind de Wadden een goede keus als plek waar het verhaal zich afspeelt. Ik denk dat je vanzelf zin krijgt om naar de Wadden te gaan als je dit boek leest, maar daar ben ik nu al. Ik vind het goed gedaan van de schrijver dat elk personage een eigen verhaal heeft. Ik zou het boek aanraden aan kinderen die houden van avonturen.

Vijftig seconden

Waar ik het meeste van hou...

Aardbeien, en dan vooral van dat heel zachte zoete ervan en van het kraken van de pitjes.

Avond, omdat het donker wordt.

Alles wat zacht en rustig is.

Afwachten, het liefst waar niemand me ziet.

Afwassen, lekker met mijn handen in het warme sop, alleen.

Afluisteren, als ik iedereen hoor en zij mij niet.

Als het ergens lekker ruikt, of als iemand lekker ruikt.

En dat is alleen nog maar wat ik bij de letter A bedenken.

Ik hou ook van sprookjes, vooral als ze bijzonder zijn en goed aflopen.

Van tijd hou ik, van het luisteren naar het tikken van de klok, van in het hier en nu leven.

Natuurlijk ben ik dol op mensen en ook op kabouters, elven; vooral als ze Dani heten.

Ook hou ik van reuzen.

Soms zelfs even van trollen, heel even.

Verder hou ik van...

Puzzelen.

Soms van een zakdoek.

Wonderen.

Dat een sprookje meestal begint met 'er was eens', maar dat je ook best met 'er is iets' kunt beginnen.

En als laatste: ik hou heel veel van verstoppertje.

Maar niet altijd. Dat vertel ik later.

Er is iets. Natuurlijk is er altijd iets. Er kan niet niéts aan de hand zijn. Vanaf mijn verstoppertje kan ik alles zien. Alles horen. Alles ruiken. Het lijkt allemaal gewontjes bij ons thuis.

Een normale dag. Maar dat is toch niet zo.

Mijn vader zit met zijn grote tijdwa-
kersbril op voor de enorme tikkende klok.

Hij snuift. Dat doet hij alleen als hij het moeilijk heeft.

Mijn vader zorgt ervoor dat de tijd zich netjes gedraagt. Een heel belangrijke taak.

Als hij er niet op let, dan doet de tijd zomaar wat. Dan gaat de tijd ervandoor als een jonge hond die je van de lijn haalt. Hij zorgt ervoor dat de tijd doet waar tijd voor is. Dat alles voorbijgaat. Met regelmaat. Tik voor tik. Tik, tik, tik.

Mijn moeder kijkt alle spuiten na. Ze gaat alle kabouters inenten vandaag.

Het lijkt alsof ze iets te laat begonnen is. Haar gebaren maken meer geluid dan normaal.

Ze gooit snel wat oud brood in de broodrooster. Tik, tik, tik. In de ruimte naast het huis staan er al kabouters klaar. Het is de Grote Inentingsdag, wat met kabouters grappig is.

Kabouters en groot, bedoel ik.

Maar niet iedereen vindt dat grappig.

Mijn oudere zus Lila in ieder geval niet. Ze lacht sinds ze veertien is nergens meer om.

En zeker niet om mij, haar elfjarige zus Elle. Ze zit hand in hand met de buurjongen.

De hele dag. Tik, tik, tik.

Lila en de buurjongen hebben het er heel druk mee. Hun handen moeten wel enorm plakken. Dat kan niet anders.

Maar toch ben ik er – zomaar – heel erg jaloers op.

We lijken een gewoon gezin. Een vader met een baan. Een moeder met een baan.

Een oudere zus Lila. Een jongere zus, Elle, ik dus.

Samen met mijn knuffel, waar ik volgens Lila te oud voor ben. We wonen met z'n allen in een gewoon huis.

Maar ik ken geen enkel gezin waar de vader tijd-waker is. En de moeder eigenlijk ook een soort van tijdwaker is. Mijn vader zorgt dat de tijd zich keurig gedraagt. En mijn moeder zorgt dat iedereen meer tijd krijgt. Meer tijd van leven.

Zij als dokter en hij als waker.

Mijn moeder ligt weleens wakker van haar belangrijke werk, maar mijn vader kan niet gaan slapen, omdat hij waker is. Nooit.

Nou ja, nooit niet slapen... dat kan natuurlijk niet.

Eenmaal per dag, op een moment naar keuze, kan hij de veel te grote tijdwakersbril voor vijftig tellen afzetten. Hij zet een wekker die aftelt en sluit zijn ogen voor die vijftig seconden. Dan kan hij rusten of slapen. Tik, tik, tik.

Ik heb het zo vaak gezien. Zijn slapende gezicht zonder die grote bril.

Zijn gezicht tijdens die vijftig seconden is zo mooi.

Denk aan: met je ogen dicht van de zon genieten.

Denk aan: van je lekkerste ijsje genieten.

Mijn vader snuift weer. Zijn neus loopt. Hij heeft het zwaar. Zo zwaar als hij het soms heeft net voordat hij vijftig seconden gaat rusten. Maar vandaag heeft hij al vijftig seconden rust gehad. Zijn wekker is allang afgegaan. Hij is weer bezig met zijn werk. Hij zou klaarwakker moeten zijn, fris. Maar hij snuift veel te vaak. En harder dan normaal.

Hij verschuift in zijn schommelstoel.

Mijn moeder roept een lelijk woord. Haar brood komt zwart uit de broodrooster.

Maar dat is niet alles wat er mis is vandaag. Nee, het gaat om iets veel groters.

Iets veel ergers. Wat kan het zijn?

Uit:

Vijftig seconden

Mireille Geus & Floris Tilanus

€ 16,99 | 191 pag.

verschijnt in februari

ALCHEMIE IN DE KEUKEN

Tovenaarsleerlingen! Hopelijk begrijpen jullie dankzij deze experimenten wat beter hoe 'materie' werkt en hoe je met een snufje magie heel handige dingen kunt maken.

Een van mijn hobby's is lekkere dingen maken met behulp van wat keuken- alchemie. Dus om je opleiding af te ronden vind je hier een paar overheerlijke experimenten.

* KRISTALLOLLY *

EXPERIMENT
40
5 DAGEN+

Zelf kandij maken is makkelijk, want je hebt er niet veel voor nodig. Vraag wel een volwassene om hulp als je de suikerstroop maakt: die is **GLOEIEND HEET!**

NODIG: 250 ml water, 600 gr kristalsuiker, voedingskleurstof en -smaakstof, bordje, steelpan, eetlepel, houten lepel, een hittebestendige (weck)pot van 800 ml of een groot glas, lollystokjes, wasknijpers

1 ► Strooi wat suiker op het bordje. Doop een lollystokje voor drie kwart in water en rol het door de suiker tot er een flinke laag suiker op zit. Daar groeien straks de andere kristallen op.

3 ► Nu gaan we lolly's maken. Spoel de weckpot of het glas onder de hete kraan om en vraag je volwassene of die de hete suikerstroop erin wil gieten. Doe er dan een paar druppels kleurstof en/of smaakstof naar keuze in.

5 ► Laat 3-5 dagen staan: je ziet kristallen groeien. Haal je kandijlolly uit de pot en laat hem op een andere plek opdrogen.

4 ► Zet één of meer wasknijpers vast aan het lollystokje en leg die over de pot. Zorg dat het stokje in het midden hangt, zo'n 4 cm van de bodem van de pot.

2 ► Leg het stokje weg en laat het drogen. Verwarm intussen het water in de steelpan tot het zachtjes kookt. Schep er steeds een eetlepel suiker in en roer tot die is opgelost. Ga hiermee door tot de suiker op is. Breng de siroop aan de kook, haal de pan van het vuur en laat je suikeroplossing 20 minuten afkoelen.

* MAANBESLAG *

Dankzij een chemische reactie bak je pannenkoeken met bellen als de kraters op de maan. Voor 12-16 pannenkoekjes van 10 cm doorsnee. Vraag een volwassene om je te helpen.

EXPERIMENT
36
10 MINUTEN+

NODIG: mengkom, mixer, 1 el bakpoeder, ¼ tl zout, 1 el kristalsuiker, 2 grote eieren, 60 gr gesmolten boter, 300 ml melk, 225 gram bloem, koekenpan, spatel

1 ► Roer bloem, bakpoeder en zout in de kom goed door elkaar. Voeg nu de andere ingrediënten en de helft van de boter toe. Klop alles tot een luchtig beslag.

2 ► Vraag een volwassene om de koekenpan te verwarmen en er wat van de overgebleven boter in te smelten.

3 ► Schep per pannenkoekje een volle eetlepel beslag in de pan, maar zorg dat die elkaar niet raken. Bak op die manier steeds vier pannenkoekjes tegelijk. Als er kuultjes in je pannenkoek komen, draai hem dan met je spatel om en bak de andere kant gaar.

4 ► Serveer met stroop en fruit voor een hemels lekker ontbijt!

Uit:

De tovenaarsgids voor magische experimenten

A.J. Wood & Jo Rioux

Vertaald door Margot Reesink

€ 24,99 | 72 pag. | verschijnt in april

LIMBUS land

Het is donker.

Nee...

Niet.

Ik kan mezelf zien. Mijn iets te lange nagels met zwarte randjes eronder. De schaafwonden op mijn handen. De oranje trui met rode vlekken en een gat in de elleboog. De groene trainingsbroek met witte strepen aan de zijkant en een scheur op de knie. De ooit witte sportschoenen. Het is hier zeker niet donker.

Het is hier...

Leeg.

Kaal.

Geen grond. Geen lucht. Geen randen. Geen onder. Geen boven. Geen links. Geen rechts. Het is er allemaal niet. Alsof iemand vergeten is de wereld te maken. Te tekenen. Te boetseren. Er is alleen een kleurloze leegte met daarin...

Ik.

Ik?

Wie ben ik?

Ook in mijn hoofd is het leeg. Er zit niets. Of... nee... wacht. Er zit van alles. Alleen voelt het ver weg. Verstopt. Allemaal bedekt onder een laagje niksigheid.

Mijn naam?

Ik weet het niet.

Hoe oud ik ben?

Zeg het maar. Vijf? Zevenenzeventig? Ergens daartussenin?

Ik weet niet eens wat voor haar ik heb. Heb ik wel haar? Snel strijk ik met mijn hand over mijn hoofd. Ik voel haar. Het is kort. Stekelig.

Ineens begin ik me iets te herinneren.

‘Silas!’ zei iemand tegen me. ‘Wat heb je gedaan?’

Ik keek naar de tondeuse in mijn hand en naar het bruine haar dat op de badkamervloer lag. ‘Mijn haar afgeschoren,’ zei ik. ‘Nu ben ik kaal, net zoals papa.’

Het apparaat werd uit mijn handen getrokken. ‘Je had zulk mooi lang haar. Hoe kun je dat nou doen...’

Wow!

Ik weet iets over mezelf!

Ik heet Silas. Ik heb ooit mijn bruine haren afgeschoren en daar iemand best wel boos mee gemaakt. Fijn! Ik herinner me iets. Het voelt als een kleine eerste stap.

Ik kijk opnieuw om me heen.

Niets. Zou daar ook iets verstopt zitten, net zoals in mijn hoofd? Misschien moet ik er ook even aan voelen. Ik beweeg een stukje opzij en steek mijn hand uit.

Niets.

Ik ga een stukje de andere kant op en probeer het daar aan te raken.

Niets.

Onder mijn voeten dan?

Niets.

Hoe voel je aan iets wat er niet is? Nee... Er is wel iets. Leegte. En leegte bestaat. Dat is iets. Dus niets is iets? Ik krijg er hoofdpijn van, en stiekem vind ik dat wel fijn. Het betekent dat ik iets voel.

En dat is precies de bedoeling.

‘Hallo?’ zeg ik. Mijn stem klinkt raar. Een beetje gedempt. Alsof de woorden meteen neerstorten terwijl ze mijn mond verlaten. ‘Hallo?’

‘Hoi,’ hoor ik ineens.

Wat?

Dat was niet mijn stem. Ik kijk alle kanten op, maar dat is zinloos. Er zijn geen kanten hier. Ik gluur onder mijn trui, maar daar zie ik alleen een wit shirt met rode vlekken en daar weer onder een navel en twee tepels. Die praten niet. Gelukkig maar. Dat hoort niet. Dat weet ik wel. Ik controleer de zakken van mijn trainingsbroek. Die zijn leeg.

‘Hallo?’ probeer ik nog een keer.

‘Hoi.’

‘Wie zegt dat?’

‘Ik.’

‘Wie is ik?’

‘Zijn we niet allemaal een ik?’

Daar moet ik even over nadenken. Volgens mij ben ik het daar wel mee eens. ‘Dat klopt.’

‘Gelukkig.’

‘Maar wie praat er dan?’

‘Wij allebei.’

Ook dat klopt. Ergens stelt het me gerust dat deze onzichtbare stem geen onzin uitkraamt. ‘Waarom kan ik je niet zien?’

‘Kan wel.’

‘Maar ik zie je niet.’

‘Wil je dat?’

‘Ja.’

‘Rustig beginnen. Oké?’

‘Dat is goed.’

Vlak voor me, ongeveer ter hoogte van mijn borst, verschijnt een zwart, langwerpig ding met een oranje streep en een scherpe punt.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘Een stukje ik,’ zegt het puntige zwart met een beetje oranje. Het gaat open en dicht bij ieder woord.

Ik zie nog steeds niet wat het is, tot er een zwarte kop verschijnt en het puntige zwart met een beetje oranje verandert in een snavel.

‘Je bent een vogel!’

De zwarte kop knikt. ‘Inderdaad. Ik ben een pinguïn. Een keizerspinguïn om precies te zijn.’

‘Een keizerspinguïn,’ herhaal ik. ‘Heb je ook een naam?’

‘Zeker. Ik heet Kwark.’

Kwark de pinguïn. Dit komt me bekend voor, maar toch kan ik het niet helemaal plaatsen. Het is alsof er een sluier van niksigheid over het beest blijft hangen. Irritant wel.

Dan hoor ik ineens een krakerige stem.

‘IK ZAG HEM NIET AANKOMEN!’

Ik draai me om en ontdek een kleine speaker. Hij is langwerpig en rond. Ook die komt me bekend voor. Zo eentje heb ik er ook. Weer iets wat ik me herinner.

‘LEEFT HIJ NOG?’

‘BEL 112!’

‘HIJ SCHOOT ZO DE WEG OP!’

Wat is dit? Deze mensen klinken in paniek. Ze schreeuwen door elkaar heen zonder naar elkaar te luisteren. Gaat het over mij? Het voelt wel alsof het over mij gaat.

‘Kwark.’ Mijn stem trilt. ‘Gaat dit over mij?’

Hij houdt zijn snavel.

‘Leef ik nog?’ Ik voel voor alle zekerheid nog een keer aan mijn lijf en mijn armen. ‘Wat is er gebeurd, Kwark? Ben ik dood?’

‘Je hebt wel even genoeg gehoord,’ zegt hij. Zijn hoofd zweeft op de speaker af en met zijn snavel klikt hij hem uit.

Hoezo heb ik wel even genoeg gehoord? Waarom bepaalt hij dat? ‘Jij bent niet de baas over mij!’

‘Klopt,’ zegt hij droogjes. ‘Maar er zijn belangrijker zaken om je nu druk om te maken.’

Belangrijkere zaken? Wat bedoelt hij daarmee? Dan realiseer ik me dat hij mijn vraag niet beantwoord heeft. ‘Ben ik dood?’ vraag ik opnieuw.

De pinguïnkop schudt nee.

‘Wat ben ik dan?’

‘Wat je bent, kan soms best een ingewikkelde vraag zijn,’ antwoordt hij. ‘Soms moet je eerst de makkelijke vragen stellen.’

‘Zoals?’

‘Waar je bent.’

‘Nou...’ zeg ik. ‘Waar ben ik dan?’

De rest van Kwark wordt zichtbaar. Zijn witte, glimmende buik. De zwarte vleugels. De gele kleur net onder zijn zwarte kop. ‘Goeie vraag.’ Hij tilt zijn beide vleugels op en draait een rondje. ‘Jij bent in Limbusland.’

Meteen nadat hij de woorden heeft uitgesproken, komt er een hele wereld tevoorschijn.

Limbusland.

Uit:
Limbusland
Pieter Koolwijk & Linde Faas
€ 2,99 | 208 pag.
verschijnt in februari bij
Geef een boek cadeau!

Geef een
BOEK!
cadeau

AAN WIE GEEF JIJ
LIMBUSLAND CADEAU?

VANAF 6 FEBRUARI
VERKRIJGBAAR

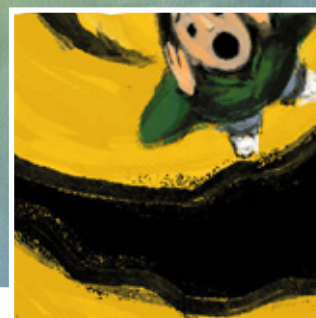
€ 2,99

SAMEN ZORGEN WE ERVOOR DAT ALLE KINDEREN OPGROEIEN TUSSEN DE MOOISTE BOEKEN

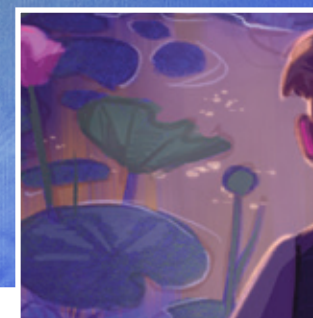
BOEKZOEKER...

WEET JIJ HET JUISTE BOEK TE VINDEN?

Heb je *STACH* ook van voren tot achteren verslonden? Dan is dit vast geen moeilijke opdracht voor jou... Weet jij uit welk boek dit beeld komt? Vul het antwoord in op de stippelijntjes!

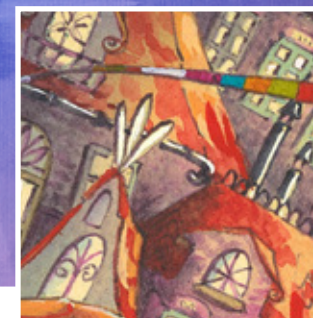
1

2

3

4

5

6

De antwoorden: 1. *Tims stille schreeuw*, 2. *De lotus en de waringlinboom*, 3. *De geheimen van Sterrenstad*, 4. *Hotel Zweekes*, 5. *Limbusland*, 6. *Alles wat je weet over vogels is FOUT!*

HET WINNENDE VERVOLGVERHAAL VAN

Barbora

*Voor de vorige STACH schreef Marco Kunst het begin van een kort verhaal over het wonderkind Noek. Ze is al vier dagen alleen, zonder dat ze weet waar haar ouders zijn. Hoe dat afloopt? Dat lees je nu in het winnende vervolg van **Barbora Ochodnicka**!*

Voor het eerst voelde Noek de wind door haar haren gaan en voor het eerst voelde ze het zonlicht op haar huid komen. Zonder na te denken, rende ze weg van haar huis met blote voeten over het zand en over de duinen. Ze rende sneller dan de wind en stopte pas toen haar benen pijn deden.

‘Ik ben vrij!’

Hijgend zat Noek voor zich uit te staren. De zee, wat was die groot eigenlijk. Ze keek om zich heen, er was geen huis meer te bekennen. Hoelang had ze gerend?

‘Hoi.’

Snel draaide Noek zich om. Er stond een meisje achter haar. Ze had bruin haar en was klein.

‘Hallo, ik ben Noek.’

‘Hoi, ik ben Duintje, ik woon in de vuurtoren. Als je heel goed in de verte kijkt, zie je een zwart puntje en daar woon ik dus.’

‘O, leuk. Dan moet je zeker een goed uitzicht hebben. Ik woon in een gewoon huis, hier ergens in de duinen, maar ik kan het niet meer zien.’

‘Een huis hier ergens? Ik ken dit gebied goed en ik heb nog nooit een huis gezien. Woon je in het dorp op een halfuurtje loopafstand?’

‘Nee, niet in een dorp. Gewoon hier midden in de duinen. Maar genoeg over mij. Leuk om je te leren kennen, ik zou heel graag naar de zee willen gaan. Ga je ook mee?’

‘Ja hoor, alleen is de zee op dit moment heel erg koud.’

‘Maakt niet uit. Wedstrijdje wie er het eerste is? GO!’

De twee meisjes renden zo snel mogelijk over de duinen heen. Noek met haar blote voeten en Duintje

met haar dikke laarzen. Noek lag een paar meter voor op Duintje, maar toen ze er bijna was, moest ze met haar blote voeten op de schelperige ondergrond rennen en dat deed pijn. Duintje haalde haar uiteindelijk in (omdat ze laarzen aanhad) en won. Toen Noek door de schelperige ondergrond heen was, rende ze het water in. Het water was koud, maar dat was niet erg, want het was als een dekentje dat steeds weer van haar voeten afgleed.

‘Haha, het lijkt wel of je voor de eerste keer in de zee bent.’

‘Je hebt geen idee. Wat is er eigenlijk aan de andere kant van de zee?’

‘Het Andersland.’

‘Het Andersland?’

‘Ja, die gebouwen die je daar in de verte ziet, dat zijn de gebouwen van de hoofdstad van Andersland. Het schijnt daar heel mooi te zijn. Als ik groot ben, ga ik een keertje met een boot daarheen varen, om te kijken of het echt zo mooi is.’

‘Cool! Mag ik dan met je mee?’

‘Ja, tuurlijk!’

‘Noek, Noehoek!’

‘Hé, hoor jij dat ook, Duintje?’

Noek opende haar ogen en zag haar ouders bij haar bed gehurkt.

‘Hoi Noek, we zijn er weer.’

‘Papa, mama?’

‘Word maar rustig wakker.’

Noek stond op en rende naar de voordeur.

‘Noek, wacht!’

Met haar bleke, spitse vingers draaide ze de deurknop om en trok de deur open...

MARCO KUNST: ‘Barbora Ochodnicka is dit keer de winnaar van de verhalenwedstrijd! Zij maakte het begin van het verhaal over Noek in het duinhuis prachtig af, met een verhaal dat lekker vlot leest, geheimzinnig is én heel origineel afloopt! Wat wil je nog meer... En ze voegt ook nog eens een leuk personage toe: Duintje.

Het was trouwens wél moeilijk om een winnaar te kiezen, want er werden heel veel geweldige verhalen opgestuurd. Ik geloof dat het er wel meer dan vijftig waren! Daarom wil ik **Liene Houben**, **Mathilde Quadekker**, **Tieme Buisman** en **Nora Werkema** nog even noemen – want ook hun verhalen sprongen eruit.

Heel leuk om alles te lezen. Zoveel fantasie en zoveel goede ideeën... Eigenlijk wil ik tegen alle deelnemers zeggen: ga door! Blijf schrijven! (En wie weet komt er dan over een paar jaar wel een écht boek van je uit bij Lemniscaat!’)

Heb jij niet gewonnen? Niet getreurd: we hebben al een nieuw verhaal voor je klaarstaan. Maak het verhaal van Inge Besaris op de volgende pagina af in Word (max. 500 woorden) en mail het naar stach@lemniscaat.nl onder vermelding van je naam, leeftijd en adres om mee te doen met de schrijfprijsvraag. Niet alleen maak je zo kans op een boekenpakket, het beste verhaal wordt ook nog eens gepubliceerd in de volgende STACH. De wedstrijd is bedoeld voor kinderen tot en met 13 jaar. De deadline is 15 mei.

Veel schrijfplezier!

MAAK HET VERHAAL AF VAN... INGE BESARIS

In iedereen schuilt een verhalenverteller. Laat je fantasie de vrije loop en voor je het weet kom je met de wildste ideeën! Dat gebeurde ook Inge Besaris. Speciaal voor STACH schreef ze een kort verhaal. Weet jij hoe het verdergaat?

PAKKETJE

Voorzichtig leg ik het pakketje op de bodem van de kuil. Het lekt een beetje. Gelukkig heb ik mijn handschoenen aangetrokken, al is het minstens vijftientig graden. Niemand die het ziet. De beheerder is met lunchpauze en heeft het hek achter zich op slot gedraaid. Plotseling hoor ik een bekend geluid in de verte en mijn hart slaat drie slagen over. Dat is de rochelende motor van Rooie Sien, ons hoogbejaarde volkswagenbusje! Hoe kan dat nou, mijn moeder moest toch werken tot vier uur? Snel schuif ik het gat dicht, gooi de schep onder een struik en begin te rennen over de keurig aangeharkte grindpaadjes van de begraafplaats. Onhandig klim ik over het hek, spring van iets te hoog naar beneden en hink een paar kreupele stappen naar de weg. Veel tijd om op adem te komen heb ik niet, Rooie Sien klinkt akelig dichtbij. Het gaat niet lukken om ongezien de weg over te steken, dus neem ik de sluiproute achterom. Via de schutting van Trijn Chagrijn (die verdwaalde ballen lekprikt) steek ik schuin door de tuin van Boef en Dikke Willem, de liefste waakhonden ter wereld.

Willem waggelt kwispelend op mij af en Boef legt verwachtingsvol een afgekloven bal voor mijn voeten.

Snel gooi ik de bal weg en kriebel Willem ultrakort achter zijn oren. ‘Sorry jongens, ik heb nu geen tijd.’

Daarna wurm ik me door het meegroeierende gat in de heg naar onze eigen tuin. Ik hoor mijn moeder het pad opdraaien en hoop vurig dat ze, zoals altijd, eerst naar de wc moet. Het deksel van de regenton kraakt gevaarlijk als ik me afzet om op het platte dak van de bijkeuken te klimmen. Absoluut en streng verboden, maar dit is een noodgeval en het dak is toch al lek. Terwijl ik door mijn slaapkamerraam naar binnen klim, hoor ik de wc doorspoelen. In één beweging trek ik het gordijn dicht, laat mijn spijkerbroek zakken en gooi hem, met gympen en al, in de hoek van de kamer. Voetstappen op de trap. Ik spring mijn bed in en trek het dekbed op tot mijn neus. Precies op dat moment gaat de deur open.

‘Guus, ben je wakker?’

Ik kreun alsof mijn moeder me uit een diepe droom gewekt heeft.

Zij loopt naar me toe en legt haar koele hand op mijn voorhoofd.

‘Ha liefde, gaat het een beetje?’

Ik probeer haar zo lodderig mogelijk aan te kijken.

‘Ach jochie, je bent helemaal bezweet. Misschien is dit te warm voor je, ik zal even een laken pakken.’ Met een besliste zwaai trekt ze het dekbed van me af, maar in het omdraaien stukt haar beweging. In haar ogen zie ik dat er iets niet klopt. Dan zie ik het zelf ook...

WOORDZOEKER

- AARDE

ALTER

ARK

ATTA

BASKERVILLE

BEPPE

BETWETER

BOEK

CAMPING
- GEHEIM

GROMPUS

HOTEL

JAAP

KALANI

KINDEREN

KONIJN

KRUISTOCHT

KWARK
- LEZEN

LIMBUS

LOTUS

MAGIE

OTIS

PINGUIN

PISTOOL

PRAAG

PRINSES
- PRUTJE

ROTZOMER

SCHEMER-

EILAND

SCHREEUW

SECONDEN

SILAS

STACH

STERRENSTAD
- TIM

TOVENAAR

VERHAAL

VOGELS

WINACTIE

WOLKEN

ZWEEFKEES

P	R	A	A	G	E	Z	M	W	E	N	J	I	N	O	K
E	F	T	L	P	K	I	V	E	R	H	A	A	L	M	E
E	T	S	P	O	E	R	T	M	I	O	T	I	S	L	E
A	S	E	U	H	O	O	A	N	T	T	H	S	E	S	N
S	B	E	E	P	V	T	E	W	Z	V	C	T	W	U	E
S	E	G	E	E	M	Z	S	C	K	H	O	A	I	B	K
T	E	C	N	K	E	O	A	I	E	H	T	G	N	M	L
E	L	A	O	L	F	M	R	M	P	N	S	R	E	I	O
R	A	O	E	N	P	E	E	G	I	H	I	E	R	L	W
R	A	F	T	I	D	R	E	U	K	C	U	T	E	E	S
E	R	R	N	U	E	E	G	W	E	A	R	L	D	M	A
N	D	G	K	I	S	N	N	S	Z	T	K	A	N	A	L
S	E	E	L	L	I	V	R	E	K	S	A	B	I	G	I
T	J	A	A	P	R	U	T	J	E	B	O	E	K	I	S
A	N	I	N	A	L	A	K	B	E	T	W	E	T	E	R
D	S	E	S	N	I	R	P	W	U	E	E	R	H	C	S

De woorden staan horizontaal, verticaal en diagonaal. De overgebleven letters vormen de oplossing.

Op de vorige pagina lees je hoe je meedoet!

Camping Beppe

Alle vakanties zijn nu begonnen. Het noorden is als laatste aan de beurt en de boten naar het eiland zitten propvol. Er staat een lange rij auto's met aanhangers en caravans te wachten voor de receptie. Ik loop met Gosse langs de kantine als er geschreeuw klinkt uit de keuken. Ik verstijf. De omkes hebben weer eens ruzie. Een groep gasten op het terras draait hun stoelen om, zodat ze alles goed kunnen volgen.

'Julienne had ik gezegd, niet brunoise!' klinkt de stem van Piter.

'Die haal ik dus altijd door elkaar...' sputtert Jelte.

'Knoop het in je bloemkooloren: bij julienne snijd je dunne reepjes en geen blokjes, of, in jouw geval, brokken!'

'Wat maakt het uit, het wordt toch allemaal poep!'

'BARBAAR!'

De keukendeur vliegt open en Jelte struikelt naar buiten met zijn armen over zijn hoofd. Piter komt er achteraan en probeert hem met een steelpan te raken waar hij kan. Ik schrik en kijk naar Gosse. Die stapt tussen de twee broers in. Net voordat de steelpan op Jeltes schedel terechtkomt, trekt hij hem uit de handen van Piter. Even kijkt die verbaasd van zijn lege hand naar de onschuldig kijkende Gosse, die de pan snel aan mij heeft gegeven.

'Hé chef, beetje aangebrand?' roept een camping-gast vanaf het terras, waarop de rest van de gasten in lachen uitbarst.

Piter kijkt betrapt. Van beppe mogen ze absoluut geen ruziemaken waar gasten bij zijn. Jelte staat een stukje verderop met zijn handen in zijn zij. Hij lijkt het allemaal nogal grappig te vinden, waardoor Piter zich natuurlijk weer op loopt te winden. Als ik niet snel iets verzin, gaat het helemaal mis. Dus ga ik voor Piter staan en zet mijn stralendste gezicht op.

'Zal ik mijn lieve omke helpen met snijden?' Piter is even afgeleid. Terwijl Jelte zich uit de voeten maakt, geef ik hem de steelpan terug.

'Nee, jong. Kinderen en koksmessen, da's vragen om ongelukken,' zegt hij. Hoofdschuddend verdwijnt hij

naar binnen. 'Zonde van dat goede eten, nu kan ik er alleen nog soep van koken.'

'Nou, ik ga ervantussen. De voortent van de directeur moet er nog aan,' zegt Gosse. 'Die komt vanavond met de laatste boot.'

'Hulp nodig?'

'Neuh, dat lukt wel.' Gosse spant zijn spierballen aan. 'Ik heb deze jongens.' Met grote stappen verdwijnt hij richting de kampeervelden.

De directeur heet eigenlijk meneer Hamersma. Hij heeft een seizoensplek, al zolang ik weet. Daar staat een knots van een caravan, alleen voor hemzelf, met allerlei luxe snufjes. Zodra de camping opengaat, komt zijn caravan uit de opslag en is hij er ieder weekend. In de zomervakantie gaat zijn voortent eraan en werkt hij vanaf de camping. Je ziet hem heel vaak zitten achter de computer of aan de telefoon. Daarom noemt iedereen hem 'de directeur'. Het is een aardige man. Beppe kent hem nog van vroeger. Hij heeft een fabriek in veevoer en volgens mij is hij nogal rijk. Je zou denken dat hij liever in een deftig hotel op een tropisch eiland zou zitten, maar niks hoor. Hij vindt het veel gezelliger op Camping Beppe.

In de receptie is het hartstikke druk, er zijn veel meer mensen dan er in het kantoorje passen, dus gaat de rij buiten verder. Beppe zit achter de computer. Haar hoofd is nog roder dan het al was en haar bril is naar het puntje van haar neus gegleden.

'Willen jullie elektriciteit?' vraagt ze. De gast knikt, maar ze ziet het niet. Ongeduldig kijkt ze op.

'Alleen voor mijn vr... eh... ex-vrouw, ik red me wel zonder...'

'En niet te dicht bij elkaar,' zegt de vrouw naast hem. 'Heeft u plek op twee verschillende velden?'

Beppe kijkt de mensen aan, wil iets zeggen, besluit het niet te doen en verdwijnt weer met haar hoofd achter het scherm.

'Ik zal eens zien...'

Ik zie dat ze, onzichtbaar voor de gasten, met haar

hoofd schudt als ik om het bureau heen naar haar toe loop.

'Kan ik iets doen, beppe?'

'Ahhh leaf jonkje, pak jij even een fles koud water uit de koelkast? Ik kom er niet toe en mijn glas is leeg.' De koelkast staat in de hoek van de receptie, naast de vrieskist met koelelementen. Ik pak er een fles water uit en schenk het glas van beppe vol.

'Je bent een pop!' Meteen neemt ze een paar flinke slokken.

'Zo, waar waren we gebleven...'

Nu ik aan de andere kant van het bureau sta, zie ik de gezichten van de gast met zijn ex-vrouw. Wacht eens... die mensen ken ik... dat zijn de ouders van Daan! Vorig jaar waren ze hier ook en gingen we veel met elkaar om. Daan heet eigenlijk Daniëlle, maar daar luistert ze niet naar.

'Dag Biko,' zegt de vader.

'Meneer Hopkes! En mevrouw Hopkes natuurlijk...'

'De Vries, maar je mag me nog steeds Leonie noemen, hoor. Anders voel ik me zo oud,' knipoogt ze.

'En ik ben Theo, weet je nog?'

'J-ja natuurlijk. Welkom terug! Is Daan er ook?'

'Daniëlle is met haar voetbal de auto uit gerend,' zegt Leonie.

Ik lach. Daan zit ongeveer vastgegroeid aan haar voetbal.

'Sommige dingen zijn gelukkig hetzelfde gebleven,' zegt Theo. Hij grijnst erbij, maar zijn ogen doen niet mee.

Beppe is inmiddels klaar met zoeken.

'Nou, dan heb ik hier op het paardenveld een plek voor de caravan met voortent en in de geitenwei...'

Zodra ik de deur van de receptie uit stap, voel ik een arm om me heen. Het is Lucy, de oudere zus van Daan. Ze heeft een camera op een stok waarin ze overdreven vrolijk zegt:

'Dit is Boki, de kleinzoon van beppe!'

'Eh... Biko,' zeg ik, maar ze lijkt mij niet te verstaan.

'Hij is zo zo cute. Over tien jaar neem ik hem als lover!'

Ze praat zo hard en opgewonden dat de hele camping het kan horen. Ik schaam me dood. Gelukkig

hoor ik een bekend gebonk tegen de achterkant van de schuur. Ik worstel me los uit Lucy's greep en hol weg.

'Nu heeft hij nog last van bindingsangst,' hoor ik haar zeggen, gevolgd door een hysterische neplach.

Verkering met Lucy, ik moet er niet aan denken, hoe knap ze ook is. In haar bloemenjurkje is ze net een mini-versie van haar moeder. Die ziet er ook altijd uit of ze uit een modeshow komt wandelen. Daan wil niet eens in de buurt komen van een jurk. Die draagt vooral sportkleren, liefst zo wild mogelijk.

Aan de achterkant van de schuur zie ik haar meteen. Ze is iets langer dan vorig jaar. Alleen haar haren zijn korter, veel korter zelfs. Stekels met een kuif. Ze ziet me niet eens aankomen, zo nijdig staat ze de bal tegen de schuur te schoppen.

'Hij hoeft er niet doorheen, hoor!'

Geïrriteerd kijkt ze op. Zodra ze ziet dat ik het ben, gaat er een mondhoek omhoog. Ze vangt de bal en klemt hem onder haar arm.

'Yo!' lacht ze.

'Hoe is-ie?'

Daan haalt haar schouders op.

'Cool haar!'

'Zeg dat maar tegen mijn moeder, die was kapot kwaad. Ze vroeg zelfs haar geld terug van de kapper!'

'En?'

'Die zei dat ze precies had gedaan wat ik vroeg. En dat is ook zo.'

'Wat is dat met Lucy en die camera?'

Daan zucht. 'Verjaardagscadeautje van mijn opa en oma. Ze heeft een nieuwe hobby: vloggen. Vet irritant! Ze wil influencer worden, zodat ze allemaal gratis spullen krijgt en poeprijk wordt.'

'En... lukt dat een beetje?'

'Geen idee, ze is net begonnen.' Daan haalt de voetbal onder haar arm vandaan. 'Potje?'

Uit:

Camping Beppe
Inge Besaris & Donna Kroese
€ 16,99 | 228 pag.
verschijnt in juni

GRATIS

LIMBUS
land

Baskerville
Hall
IS TERUG!

DE WERKPLEK VAN

Marieke
Helissen

interview
met...

Kelly van
Kempen

STACH

Geheimen
& GROENE
MAGIE

#11

teken-
tips
van
Maryke
ten Cate

WWW.LEMNISCAAT.NL

Deze STACH wordt u aangeboden door

8 713791 106111